

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

5 ZÁŘÍ / ŘÍJEN 2017
54. ROČNÍK
15 Kč

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ STADIONU

foto: R. Štaff, Ing. M. Pipková, PhDr. R. Vokounová

Rekonstrukce areálu – červen – foto: R. Štaff

Rekonstrukce areálu – červenec – foto: R. Štaff

Rekonstrukce areálu srpen – foto: R. Štaff

Rekonstrukce areálu září – foto: R. Štaff

Slavnostní otevření sportovního areálu 2. 10. 2017 – foto: Ing. M. Pipková

Denní provozní doba hřiště

Dny školního vyučování 15:00 – 21:00 – dle závazné objednávky
Víkendy, svátky, školní prázdniny 09:00 – 21:00 – dle závazné objednávky

Ceník hřiště

100 Kč / 1 hodina

200 Kč / 1 hodina s osvětlením

Užívání atletického oválu a doskočiště je zdarma.

Užívání travnatého fotbalového hřiště je nutné předem projednat s představiteli SK Sobotka.

Na hřišti platí zákaz:

- vstupu v nevhodné obuvi
- manipulace s ostrými předměty
- jízdy na kole
- vstupu dětem do 10 let bez doprovodu rodičů nebo pedagogů
- konzumace alkoholických nápojů a jídla všeho druhu
- používání nápojů na bázi Coly (tyto nápoje zanechávají při náhodném rozlití skvrny)
- vstupu podnapilým osobám
- kouření v celém areálu
- odhazování žvýkaček na umělý povrch

RADNICE INFORMUJE

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ SPORTOVNÍHO AREÁLU

V pondělí 2. 10. od 13:30 byl slavnostně otevřen zrekonstruovaný sportovní areál. Čas slavnostního zahájení byl zvolen v první řadě s ohledem na děti ze základní školy, pro které především je atletický ovál a hřiště na míčové hry určeno. Po úvodním vystoupení školních mažoretek se ujala slova paní ředitelka

ZŠ Mgr. Jana Knapová, která žáky i návštěvníky z řad veřejnosti přivítala a předala slovo starostovi a místostarostovi města, kteří stručně shrnuli kroky, které k realizaci vedly, jak probíhala a co areál čeká v budoucnu. Byly přivítány i legendy soboteckého sportování – Ladislav Jirků, Josef Jindra, Josef Kužel,

Petr Šindelář, Jiří Staška a mnozí další. Po tomto úvodu byla odstartována smíšená štafeta na 400m a následně bylo otevřeno víceúčelové hřiště, na kterém byly předváděny ukázky sportů – všichni si mohli zaházet na basketový koš, zkusit zahrát florbal, zakopat na branku apod. Počasí přálo, takže celá slavnost končila o půl čtvrté ku spokojenosti všech účastníků. Reportáž Naší televize a fotografie z otevření ale i z průběhu výstavby naleznete na www.sobotka.cz/sportovni-areal

INFORMACE KE SPORTOVNÍMU AREÁLU A JEHO PROVOZU V RÁMCI PODZIMU 2017

Samotné užívání víceúčelového hřiště a atletické dráhy bude probíhat v následujícím režimu: Přednostně bude nutné naplnit potřeby školní výuky. Na základě rozvrhu hodin TV školní výuky a zájmových kroužků se vyprofilují časová „okna“ pro ostatní uživatele (tedy především odpolední časy). Hřiště bude užíváno dle provozního řádu a na základě předání klíčů od pověřeného pracovníka města (kontaktní osobou pro tyto účely bude v rámci zkušebního podzimního pro-

vozu pan Jiří Havelka – tel. 776 501 808), u kterého bude možné na přelomu září a října rezervovat termíny. Je jasné, že v rámci října a listopadu půjde s ohledem na počasí o jednotlivé události. Pro další sezonu bychom to zřejmě řešili online rezervačním nástrojem.

V každém případě je nutné u víceúčelového hřiště počítat s poplatkem za užívání (pronájem). Je nutné si uvědomit, že se jedná o dílo za více než 3 mil. Kč (samotné hřiště) a bude zcela

jistě v budoucnu potřebovat nějakou údržbu. V rámci podzimního provozu bude poplatek nastaven v zaváděcí ceně 100,- Kč/hodina bez umělého osvětlení. Hodina s osvětlením bude účtována v ceně 200,- Kč/hod. Věříme, že sportovci nutnost poplatku pochopí.

Atletická dráha bude přístupná volně a bude dobře, pokud ji občané využijí v co největší míře. Docela dost lidí běhá pro zdraví už teď a věříme že se jejich počet zvýší a třeba se podaří založit i atletický oddíl.

ZÁKLADNÍ ÚDAJE O AREÁLU

Město Sobotka v prosinci 2016 koupilo od SK Sobotka sportovní areál (fotbalové hřiště, tenisové kurty, budo-va šaten, zázemí a tribuny, vč. přílehlých pozemků) a stalo se jeho majitelem. V roce 2017 byla zahájena I. etapa celkové rekonstrukce areálu, která vytvoří kvalitní podmínky pro sportování ve městě. Revitalizace areálu byla zahájena 12. 6. 2017 terénními a zemními pracemi. Jako první byla dokončena úprava fotbalového hřiště 102x64m,

kde byla zrealizována umělá zvlaha spolu s novým zdrojem vody (72m hluboký vrt) a akumulací nádrží o objemu 15 m³. Samotný trávník byl ošetřen, provzdušněn, propískován, byly osazeny nové branky a záhytné sítě za nimi. Jako další bylo v těsné blízkosti školy dokončeno víceúčelové hřiště na míčové sporty o velikosti 22x43m s umělým polyuretanovým povrchem, dřevěnými mantinely, čtyřmetrovým oplocením a osvětlením. Výčet míčových sportů,

které zde lze provozovat, je opravdu pestrý: volejbal, basketbal, streetball, futsal, házená, florbal, tenis. Jako poslední v letošním roce se dokončoval 400m dlouhý atletický dvoudráhový ovál s dvouvrstevným PUR povrchem, napojený na čtyřdráhovou sprinterskou rovinku 100m a doskočiště pro skok daleký. Tento objem prací byl po skutečném zadávacím řízení realizován firmou Linhart spol. s r. o. z Brandýsa n. Labem - Staré Boleslavi za cenu 7 199 228 Kč vč. DPH. Ostatní práce spojené s rekonstrukcí – např. jarní kácení přerostlé zeleně, nová výsadba, arboristické ošetře-

ní stávajících stromů, nové přístupové cesty, oplocení, vrtaná studna apod. tvoří v součtu částku dalších cca 500 000 Kč. S dokončením rekonstrukce se počítá v roce 2018, kdy budou

kompletně opraveny antukové kurty, dokončeno oplocení, otevřen nový vstup z Jičínské ulice a především bude zahájena potřebná přestavba tribuny a budovy šaten, ubytovny a zázemí are-

álu. V projektu se počítá ještě s vybudováním beachvolejbalového hřiště a hřiště pro workout (venkovní posilovna). Veškeré letošní investice do opravy šly z rozpočtu města.

OPRAVA VÝKLENKOVÉ KAPLE U LAVIC

Především díky trvalé iniciativě PhDr. Dagmar Faměrové, kastelánky zámku Humprecht a investici města ve výši 100 tisíc Kč mohla být po letech dokončena oprava barokní výklenkové kaple u Lavic (cca 50m od silnice I/16 směrem na Jičín).

Citlivé štukatérské zrestaurování provedla firma pana Hlavy z Bozkova u Semil a díky němu byla pro budoucí generace zachována jako další důkaz umu našich předků. Kaple stojí v místě, kde se kdysi sbíhaly dvě cesty z Lavic a již jako jedna pokračovala na Staňkovu Lhotu a do Sobotky.

Stejně jako většina cest v krajině, byly i tyto v minulosti nesmyslně rozorány, takže ke kapli lze zatím dojít pouze po vyjeté traktorové cestě od silnice I/16 nebo během zimy přes pole od

foto: J. Hlava

silnice na Libáň, případně od Lavic. Jak vypadala kaple před rekonstrukcí a jak

vypadá nyní, ukazují přiložené fotografie.

PŘÍPRAVA REKONSTRUKCE BOLESLAVSKÉ ULICE

V letošním roce bylo zadáno vyhotovení projektové dokumentace na rekonstrukci úseku Boleslavské ulice mezi městským úřadem a náměstím Míru. Tato rekonstrukce bude zahrnovat kompletní opravu chodníku od úřadu k Novoměstské ulici (býv. rohového řeznictví), protilehlý okapový chodník, uličku a schodiště ke kostelu a parkoviště pro cca 15 aut v proluce pod městským divadlem. Rekonstrukci bude předcházet dobudování splaškové kanalizace smě-

rem na náměstí vč. boční větve přes parkoviště, která odkanalizuje celou jižní stranu náměstí. Zároveň bude položena i dešťová kanalizace, vč. nových vpustí, která je nutná pro budoucí odvodnění plochy náměstí. Do rekonstrukce je tak samozřejmě zahrnuta i samotná vozovka a bude zde položen nový asfaltový povrch. Vzhledem k tomu, že se ale zároveň jedná o krajskou silnici II/281 očekáváme jednání se zástupci kraje nad financováním opravy vozovky. Vzhledem

k tomu, že jde o lokalitu v městské památkové zóně, byl po dohodě s památkáři pro zádlažbu jak chodníků, tak parkoviště zvolen kámen – tedy žula a čedič. Stávající vzory mozaiky budou i v novém chodníku a parkoviště bude vizuálně navazovat na parkování na Malém náměstí. S realizací se počítá ve dvou etapách (budování kanalizace a samotná rekonstrukce povrchů) v průběhu let 2018-2019 a bude znamenat výrazné dopravní omezení v centru města.

PROJEKTOVÁ PŘÍPRAVA DALŠÍCH AKCÍ

Během zimy 2017/2018 bychom chtěli nastartovat na jaře odložený projekt kompletních stavebních úprav objektu č.p. 5 na náměstí, v kterém by vznikly nebytové prostory k pronájmu (v přízemí a v 2. podlaží).

Schválení územního plánu Sobotky během léta uvolnilo cestu dalším krokům v projektové přípravě parkoviště v Předměstské ulici (proti poště) a navazujícího chodníku v Jičínské ulici. Tato parkovací plocha bude připravována

tak, aby byl dostatek prostoru na možnou (předpokládanou) změnu dopravního řešení centra Sobotky. Ulice Předměstská by se mohla stát krajskou komunikací a Turnovská by se stala místní komunikací ve vlastnictví města

(tedy vzájemná výměna). Realizace je závislá na rychlosti zisku souhlasných vyjádření dotčených orgánů a vyřízení všech potřebných řízení – 2018/2019.

Současně je připravován projekt kompletního přepracování Tyršovy uli-

ce. Zde čeká zastupitelstvo zásadní rozhodnutí ohledně výběru konkrétní varianty. Půjde o to, jak uchopit parkování v této ulici, protože jakmile toto parkování dostane soudobé parametry (tedy nikoli parkování jedním kolem na chod-

níku, jak tomu je dosud), dostaneme se do situace, že ulice Tyršova bude muset být jednosměrná. Což samozřejmě vyvolává živou diskuzi a definitivní rozhodnutí ještě nepadlo. Zde je realizace předpokládaná nejdříve v roce 2019.

SOBOTECKÝ JARMARK 2017

Devětadvacátý ročník Soboteckého jarmarku a festivalu řemesel skončil úspěšně, počasí přálo a Sobotku navštívilo za 2 dny rekordních 8000 návštěvníků. Páteční koncert skupiny

Wohnout naplnil náměstí, podobně jako sobotní program, ve kterém vystoupili např. Ilona Csáková, Lenka Dusilová, Jiří Dědeček nebo Trevis O'Neil z Irska. Návštěvníci se mohli

občerstvit nebo si koupit řemeslné výrobky či tradiční jarmareční zboží v některém z téměř tří stovek stánků. Jubilejní 30. ročník se odehraje 24. a 25. 8. 2018. Přijďte pobejt.

*Ing. Lubor Jenček, starosta
Bc. Jan Janatka, místostarosta*

ODPADOVÉ OKÉNKO

V posledním ze série článků o odpadovém hospodářství začneme tím pro mnohé nejnepříjemnějším na celé problematice, a to je cena, tedy poplatky. Každý občan, respektive každý vlastník nemovitosti na území Sobotky má povinnost zapojit se do systému nakládání s odpady a to tak, že si zvolí vhodnou velikost nádoby, popř. pytlův svoz. Přesněji řečeno – nejprve začne vzniklý odpad třídit do barevných pytlů a odkládat do barevných kontejnerů. Zatím do peněženky sahat nemusí. Teprve to, co zbyde po vytřídění, je směsný komunální odpad, za jehož likvidaci se platí. Občan se do systému zapojuje tak, že vyplní žádost o přidělení popelnice na úseku životního prostředí v přízemí MěÚ Sobotka. Žádost je ke stažení i na webových stránkách města v sekci radnice – formuláře. Výše poplatku tak závisí na zvolené velikosti nádoby a četnosti svozu. Výše poplatku vychází z nákladů účtovaných a fakturovaných městu svozovou firmou, kterou jsou v našem případě Severočeské komunální služby s.r.o. Svozová firma městu účtuje částku za odvoz a odstranění směsného komunálního odpadu včetně platné sazby DPH (15 %). Město poté občanům formou poplatku účtuje tuto částku navýšenou o cca 8 %, což je část dalších předpokládaných oprávněných nákladů města především na likvidaci tříděného odpadu. Celková částka

je poté zaokrouhlena na částku dělitelnou dvanácti. V poplatku nejsou zahrnuty další náklady města, jako svoz a likvidace odpadů z odpadkových košů rozmístěných na veřejném prostranství ani náklady na manipulaci s nádobami mimo svoz, což je třeba výměna nádoby za jinou velikost, změna četnosti svozu, výměna poškozené nádoby apod. Ceník je k nahlédnutí na webových stránkách města jako příloha k OZV č. 4/2014. Pro úplnost je vhodné konstatovat, že v r. 2016 byly celkové náklady města na odstraňování odpadů 2,6 mil. Kč a příjmy 2,1 mil. Kč. Kolik tedy město ročně doplácí na odstraňování odpadů si již snad každý čtenář dokáže spočítat.

Pokud se někomu stane, že nashromáždí tolik odpadu, že se mu nevejde do sběrné nádoby, je možné vyřešit to jednorázově tím, že si na MěÚ zakoupí pytle na odpad s logem svozové firmy, nebo pokud je tento problém dlouhodobý, může si nechat vyměnit nádobu za větší či zvýšit frekvenci svozů. Ke všem těmto úkonům postačí již výše zmíněný univerzální formulář. V den svozu, nebo lépe přede dnem svozu, je třeba popelnici nebo pytle se směsným odpadem přistavit ke svozové trase. Pro vzhled města je určitě lepší, když jsou popelnice mimo svozové dny uklizeny. Proto pokud je to jen trochu možné, měl by každý popelnici uchovávat

na vlastním pozemku a ke svozové trase ji přistavovat jen pro potřebu svozu.

Ještě jednou se nyní vrátíme k velikosti popelnice a k tomu, co jsme psali již v úvodním článku, tedy přeplněnosti odpadkových košů umístěných na veřejném prostranství ve městě. Jak to spolu souvisí? Hodně. Jsou mezi námi bohužel tací, kteří si záměrně zvolili nedostatečnou velikost nádoby nebo četnost svozu, bezpochyby proto, aby je to stálo méně. On to ale někdo prostě zaplatit musí. Kdo? No přece všichni. Bohužel není v silách zaměstnanců města tento nešvar vymýt, měli bychom se o to ale pokusit společně. Nestydme se říct sousedovi, že odpad z jeho domácnosti do městského koše nepatří!

V minulém článku jsme mimo jiné také psali o objemném odpadu a slíbili, že i k tomuto tématu se ještě vrátíme, abychom si to ještě jednou připomněli. Zde je ta správná příležitost. Objemný odpad není ve své podstatě nic jiného než směsný komunální odpad, který však pro jeho velikost není možné odložit do klasické nádoby na odpad, tedy do popelnice nebo do pytle na směsný komunální odpad. A jelikož každý z nás jednou za čas vymění starý nábytek za nový, potřebuje se zbavit starého koberce apod., nabízí sběrný dvůr občanům Sobotky a podílejících se obcí takovýto odpad zdarma odevzdat do sběrného dvora a to do celkové hmotnosti 150kg / rok na osobu. Při překročení dané hmotnosti je to však

již zpoplatněno dle ceníku. Ceník je k nahlédnutí na webových stránkách města v sekci Město – sběrný dvůr. Aby tedy bylo jednou provždy jasno – směsný komunální odpad odvážený do sběrného dvora je zpoplatněn, vyjma objemného odpadu do 150 kg na rok/osobu. Anebo ještě jinak, pokud si někdo záměrně zvolil nedostatečnou velikost nádoby nebo četnost svozu, nebo prostě jen po mnoha letech uklízí drobnosti na půdě nebo ve sklepě a do popelnice se to už nevejde, měl by si nakoupit pytle na směsný odpad. Nemusí s tím do sběrného dvora, kde bude drobtina stejně zpoplatněna!

Až doposud se všechny naše články týkaly výhradně fyzických osob nepodnikajících. Bylo by proto vhodné vysvětlit, a hned v prvním článku jsme to slíbili, jak je to s odpady z podnikatelské

činnosti. Právnícké osoby i podnikající fyzické osoby mají ze zákona o odpadech povinnost zajistit si svoz konkrétního druhu odpadu smlouvou přímo se svozovou firmou. Zákon sice teoreticky připouští, že i firmy, pokud je jejich odpad podobný komunálnímu odpadu, mohou využít systému pro nakládání s komunálním odpadem města, ovšem opět pouze na základě písemné smlouvy, ale praktická realizace je poměrně složitá a legislativně nejednoznačná (např. rozdílná sazba DPH), že je jednodušší, když má firma smlouvu přímo se svozovou firmou. Do systému zavedeného městem se tak mohou a musí zapojit jen fyzické nepodnikající osoby.

Co konstatovat závěrem? Problematika odpadů rozhodně není jednoduchá a v budoucnu nás jistě ještě hodně potrápí. Jak dalece potrápí i naše peněžen-

ky, záleží také na každém z nás. Snažme se minimalizovat množství odpadu a důsledně třídit, to je určitě cesta. Nechceme zde filozofovat, ale přiznejme si, že lidstvo ve střední Evropě se nikdy v historii nemělo lépe než dnes. O tom svědčí i množství nabízeného zboží, mnohdy nevalné kvality, ale přesto útočícího na naše peněženky. My víc nakupujeme, víc spotřebováváme, ale také vytváříme víc odpadu. Ekonomika ... Ale to už je téma pro někoho jiného. S odpady zacházejme tak, aby se naše děti a vnoučata za nás nemusely za pár let stydět, tak jako by se celé lidstvo mělo stydět, jak prakticky během jediného století dokázalo zničit životní prostředí.

Ing. Jaroslav Šourek, tajemník
Ing. Tereza Strnadová, úsek ŽP

TAKOVÉ PODZIMNÍ ROZJÍMÁNÍ

A zase tu máme podzim. Tradičně padá barevné listí a brodíme se v něm jako v závějích. Ale co nevidět bude zima a my myslíme stále na léto, protože je spousta věcí, na které z letošního léta je zapotřebí vzpomenout, okomentovat a promyslet. Snad abych to vzala popořádku, tak nejdříve ještě Šrámkova Sobotka. Její příprava vyžádala mnoho práce a snažili jsme se program udělat takový, aby se líbil nejen frekventantům, ale aby v něm našli zálibu i sobotečtí občané. A vida! Ozvaly se hlasy, že zase bylo málo Šrámků. Nebylo, vážení spoluobčané! To, čím program festivalu začínal, bylo připomenutí Šrámků, jaké tu dlouhá léta nebylo. Ať se ti, básníku smějí! byl obsáhlý pořad, který připravil Přemysl Rut a Markéta Potužáková. Hlasy mladého Jana Večeří a půvabné Terezy Causidisové podmalované klavírem Přemysla Ruta, vykouzlily šrámkovskou atmosféru přímo excelentně a nikdo nemohl říci, že bylo Šrámků málo. Jako bych ho viděla sedět v první řadě a nadšeně tleskat recitátorům, sama jsem se cítila, jako když spolu s ním procházím našim krásným krajem. A jsem opravdu ráda, že stejné

hodnocení proběhlého ročníku Šrámkovy Sobotky, jaké jsem si vytvořila já, mělo i zasedání přípravného výboru ŠS v září tohoto roku, přineslo také pro příští festival téma „Paměť a čas“.

Musím se také zmínit o dalších akcích, které organizovalo MKS. Například hudební pořady Letní koncerty na zahradě Šrámkova domu. Koncerty nejen pro mladé s country hudbou, ale také koncert s veselými skotskými písněmi, ale i polky, valčíky, tanga atd. v podání naší dechovky – Příchvojanky. Škoda jen, že Sobotáků tam přicházelo velmi málo.

A pak přišel náš Sobotecký jarmark a k němu jsme připravili už pro příští rok Sobotecký kalendář. Co že to je? Sobotecký kalendář, který provází vedle přehledu týdnů a dní spousta krásných fotografií Sobotky od soboteckých fotografů. Snímky soboteckých zákoutí, slunných, stinných a tajemných, které vedle nás Sobotáků obdivují i návštěvníci našeho města. Jeho příprava vyžadovala hodně práce, a tak si myslím, že by se měl dostat nejen do povědomí, ale i do vlastnictví jak občanů, tak i jinde žijících rodáků a návštěvníků

města. Kalendář je také slavnostním přínosem k 520. výročí trvání Sobotky jakožto města, které na přímluvu Jana ze Šelemberka městem prohlásil král Vladislav Jagellonský. Kalendáře jsou v prodeji v našem Informačním centru, ale bohužel jejich počet je omezený.

S radostí jsme vyšli vstříc k vydání a prodeji knížky R. Novákové-Dolenské a jejím dcerám, které vytvořily nové vydání knihy Františka Dolenského – prvovydání z roku 1932 – „Historiky veselé i smutné.“ Tuto knihu doplnily z dosud netištěných rukopisů o „Příběhy soboteckých hostinců a přezdívek aneb na pivo z Moskvy přes Poštu až do Prdele.“ Již první čtenáři byli z knihy nadšeni. Připomínám, že výtisků k prodeji ner mnoho, proto si knihu přijďte do Informačního centra co nejdříve koupit.

A potom přišla ta velká slavnost kvůli které jsme pozdrželi vydání tohoto čísla, abychom mohli na jeho titulní stranu umístit fotografie rekonstruovaného soboteckého sportovního stadionu. Dne 2. 10. byl slavnostně otevřen! Při této akci byla tato fotografie pořízena. Je to dar pro mladé, dospělé a především pro základní školu, kde s ním bezprostředně sousedí. Těší se, že z tohoto prostoru vyjde mnoho slavných soboteckých sportovců.

Již přemýšlíme o akcích pořádaných MKS v příštím roce. Bude jich hodně. Nesmíme ovšem zapomenout na významná kulatá výročí, která nás čekají. Dvě se týkají čestného občana Sobotky Karla Samšiňáka, první z nich už v lednu. Ve vánočním čase si připomeneme 180. výročí narození českého básníka a našeho velkého rodáka Václava Šolce.

Ale i podzim brzo skončí a my ještě ze školy víme, že:

... Otevřou se dveře,
košatinou Mikuláš
přinese ovoce,
načež přijde Lucka s hrachovinou
a co mžik tu budou Vánoce.

Vzpomenete ještě, kdo napsal tyto verše? Tak hodně zdraví!

Pavλίna Havlová

Soboteký kalendář 2018.

200 LET SOBOTECKÉ LÉKÁRNY

(2. pokračování)

Lékárna v éře rodiny Macounových

Novým majitelem sobotecké lékárny U strážného anděla se tedy v roce 1870 stal PhMg. Josef Macoun. Narodil se 5. června 1837 v Oseku čp. 5 chalupníkovu Janu Macounovi a jeho manželce Barboře, roz. Ječné z Rytířovy Lhoty. Pokřtil ho týž den sobotecký kaplan P. Damián Šimůnek.

O jeho mládí a studiích mnoho nevíme. Jistě navštěvoval soboteckou školu, potom nižší gymnázium v Mladé Boleslavi a v Jičíně. Další údaje známe ze zápisů jeho syna Jaroslava a lékárníka Zbyňka Krámka. Lékárnickou praxi absolvoval Josef Macoun kolem roku 1858 v Prokopově lékárně v Lomnici nad Popelkou a studium farmacie na univerzitě ve Vídni, kde byl roku 1865 prohlášen magistrem farmacie a získal titul PhMr.

Významný byl pro Josefa Macouna rok 1870. Jednak zakoupil II. července od Mořice Hrušky soboteckou lékárnu – dům i s pozemky, jednak se v Dolním Bousově oženil s Marií Havlíkovou, nar. 4. prosince 1848 v Dolním Bousově čp. 144, dcerou tamního obchodníka Albína Havlíka a jeho manželky Anny roz. Švarcové z Dětenic čp. 4.

9. srpna 1874 se mladým manželům v Sobotce narodil syn Jaroslav Václav, budoucí otcův nástupce v lékárně. 13. srpna ho pokřtil sobotecký kaplan Josef Ferdinand Šimůnek, kmotrem mu byl strýc Václav Macoun z Oseka čp. 5 a babička Anna Havlíková z Dolního Bousova.

Pan lékárník se také čile zapojil do veřejného života města, stal se mj. členem místní školní rady a školním dozorcem. Již v roce 1873 navrhoval přestavbu a rozšíření školy, neboť počet školou povinných dětí vzrůstal, přibývalo tříd a ty byly umístěny různě po městě. Místní školní rada tento návrh podporovala, dokonce nechala u dolnobousovského stavitele Bohumila Folprechta vypracovat plány, ale opozice tento záměr odmítla. Stejně tak byl v této době především venkovskými obcemi zmařen plán na zřízení měšťanské školy v Sobotce, jejíž založení nabídla roku 1871 okresní školní rada. Macoun se pak na protest své funkce vzdal. Oba tyto návrhy byly realizovány až po dvaceti letech.

Josef Macoun byl i členem výboru Občanské záložny, krátce jednatelem Sokola atd. Přátelské styky udržoval

i se staříčkým předchozím lékárníkem Antonínem Fierlingerem. V roce 1894 vystavoval na hospodářské výstavě v Sobotce hlavně své výrobky na léčení zvířat, získal zde pochvalný diplom s právem užívání spolkové medaile. Někdý před rokem 1897 provedl v lékárně stavební úpravy. Co překvapuje, je Macounův zájem o technické novinky. Např. v roce 1877 složil telegrafní zkoušku a stal se prvním správcem nově zřízené sobotecké telegrafní stanice, která byla až do roku 1883 umístěna v lékárně v místnosti sousedící s prodejnou.

Lékařník PhMr. Josef Macoun zemřel předčasně 7. června 1897, dva dny po svých šedesátinách, a byl pochován do rodinného hrobu na soboteckém hřbitově pod Humprechtem. Jeho manželka Marie ho následovala 1. srpna 1925.

Lékárnu vedl od 15. srpna 1897 dalších pět let jako nájemce – provizor PhMr. Václav Kejzlar. Příslušné oznámení doprovodil v Jičínském obzoru 1897, č. 34 následujícím inzerátem: „Na skladě jsou oblíbené speciality, léčivá vína Malaga, Sherry, Cognac, kosmetické prostředky, zvěrolékařské přípravky, obvazy a chirurgické přístroje, minerální vody.“ Z téhož

časopisu, č. 26 se dovídáme, že Kejzlar byl členem Klubu velocipedistů v Jičíně.

Mladý Jaroslav Macoun navštěvoval nejprve soboteckou školu a poté gymnázium v Mladé Boleslavi. Po povinné praxi vystudoval na pražské univerzitě farmacii a v roce 1897 získal titul PhMr. Zkoušel ho i prof. B. Raýman. Potom působil v lékárně v Rychnově nad Kněžnou. Zde se mj. seznámil se starým loutkářem na odpočinku Františkem Hanušem a roku 1903 zprostředkoval prodej jeho loutek soboteckému Jeřábkovu družstvu. V roce 1902 se po dosažení předepsaného věku mohl s dosaženým vzděláním a vykonanou praxí ujmout vedení sobotecké lékárny. Václav Kejzlar potom úspěšně pracoval jako lékárník ve Staré Pace.

Od mládí byl mladý pan magistr zapojen do veřejného života, pracoval v městském zastupitelstvu, v místní školní radě, ve výboru Jeřábkova družstva, v ochotnickém divadle, nejvíce se uplatnil v Klubu turistů a miloval práci v Muzejní společnosti. Dobře se seznámil s dějinami města a napsal několik článků do Věstníku soboteckého. V lékárně se často prodávaly vstupenky na kulturní akce ve městě. Patřil k prvním soboteckým fotografům, později na čas řídil i provoz kina. O této jeho zálibě pojednává 6. díl seriálu dr. Karla Samšiňáka Fotografové a fotografování na Sobotecku (ZŠS 9, 1972, č. 3, s. 24–25).

Největší zásluhu o město si získal svou kronikářskou činností. Paměti začal psát v roce 1912 a jejich čtvrtou knihu končil roku 1929 (s později vlepenými několika fotografiemi a výstřižky z roku 1933). To se již vedla městská kronika, kronikářem byl městský tajemník Jan Šolc. Funkci muzejního kronikáře (Macounova kronika byla de facto psána pro muzeum) převzal ředitel Josef Knobloch. Kromě Paměti zaznamenal Jaroslav Macoun i Dějiny sobotecké lékárny a doplňoval sbírku lékárenských etiket. Z jeho článků je asi nejcennější soupis *Význačná data v historii Sobotky*, publikovaný ve Věstníku soboteckém roku 1927, s. 195–197.

Politicky byl příznivcem mladočechů, později národní demokracie.

Jaroslav Macoun se oženil s dcerou dlouholetého libáňského lékaře MUDr. Jana Stuchlíka Marií. I jeho manželka se uplatňovala na ochotnické scéně, v pěveckém spolku Bendl a jako pokladní Dobročinného spolku dam. Bohužel oba jejich synové zemřeli v mladém věku – jak medik Stanislav (4. 1. 1908 – 22. 4. 1934), tak technický úředník Vladimír (7. 8. 1913 – 6. 9. 1939).

Je škoda, že válečné události zmařily oslavy 100. výročí vzniku lékárny. Vyšly k nim jen dva jubilejní články o historii lékárny, zřejmě psané Jaroslavem Macounem (Věstník sobotecký 1. 3. 1915 a Mladoboleslavské listy 6. 3. 1915) a tehdejší sobotecký kaplan P. František Soukal složil veršovanou zdravici (otištěna byla až roku 1923 v lékárnickém časopisu). Báseň byla později zhudebněna soboteckým učitelem a regenschorim Janem V. Šolcem (1877–1953) a zní:

Sobotecká lékárna

*přes sto let už stojí,
komu ta lék připraví,
ten se jistě zhojí.*

*Já jsem si tam také byl
pro mast na svou nohu
a dnes, ač jsem kulhal dřív,
zpřímá chodit mohu.*

*Až to staré srdce mé
v běhu svém se znaví,
digitalis s pelyňkem
zase mi ho spraví.*

*Až se začne černý vlas
ztrácet na mé hlavě,
Capillolu lahvička
zas ho zbudí hravě.*

*Kdyby žluč mne trápila,
jak se mnohdy stává,
vpravím do ní Eucholin
a zas bude zdráva.*

*A až věk v mé čelo, líc
četné vrásky vryje,
„Narcis crem“ jak čaroděj
bez stopy je smyje.*

*A tak vděčím lékárně,
jež sto let už stojí,
že si navždy zachovám
krásu, mladost svoji.*

V roce 1931 byla budova lékárny modernizována, upraven byl i hlavní vchod. Část starého původního zařízení věnoval pan lékárník Muzejní společnosti. V roce 1942 pronajal lékárnu PhMr. Viktoru Hányšovi a ještě tři roky žil jako penzista. K jeho nejlepším přátelům patřili děkan František Soukal, stavitel Jaroslav Hortlík, ředitelka školy Gabriela Mačenková a ředitel Městské spořitelny Jaroslav Pelda. Jeho přítelem byl i básník Fráňa Šrámek, který mu napsal báseň k šedesátinám. Byla otištěna až roku 1947 ve sborníku *Básník mezi námi*, který redigoval Václav Frýba.

Pozdravem

k 60. narozeninám J. M.

*Bil někdy u souseda hrom
a jindy zase u nás bil.
Když v samo srdce udeřil,
až v kořání se zachvěl strom,
každíčky lupen úpěl: dost!
– strom ale nepadl. Strom
o tu ránu v srdci povyrost.*

*Dals bouři, živote, dals rány roub,
teď v korunu zas mírem všum,
dej horem táhnout oblakům
a dole zpívat země hloub –
těch oblak ještě dlouhý tah,
v té zemi ještě dlouho lpět
a dobrou noc – až za sto let!*

Pan lékárník zemřel 28. dubna 1945, pohřben je na soboteckém hřbitově.

Několik kapitol z jeho paměti bylo vydáno tiskem v sobotecké edici *Knihovnička Českého ráje – Sobotka* jako její 15. svazek (32 s.) roku 2000 (editor Karol Bílek).

Rodina Fierlingerova a Macounova nebyly jediné, které můžeme v Sobotce spojovat s lékárnictvím. Známe v 19. století dalších nejméně osm mužů ze Sobotky a okolí, kteří se tomuto povolání věnovali. **Karel Eger** ze Sobotky (* 1836) a **Jan Havlík** z Oštic (* 1839)

praktikovali po gymnaziálních studiích u Antonína Fierlingera ml. v sobotecké lékárně; Eger se stal roku 1868 lékárníkem v Uhlířských Janovicích, Havlík v Černošíně u Stříbra a později v Dobrovicích. O něco mladší syn soboteckého poštmistra **Jan Svoboda** (1843–1894) působil jako lékárník v Žandově a od roku 1874 v České Lípě. Jeho vrsťevník **Josef Peča** ze Sobotky (1844–1864) zemřel jako praktikant lékárny v Německé Vyskytné u Polné. O markvartickém rodákovi **Josefu Míš-**

kovi (* asi 1858) víme jen, že v roce 1882 byl lékárníkem v Karviné. Slušnou kariéru měl za sebou vojenský lékárník **Václav Mladějovský** ze Sobotky (1860–1939). Sloužil na mnoha místech rakousko-uherské říše, nakonec v hodnosti plukovníka jako šéf lékárnické služby ve Vídni. Na penzi rád navštěvoval schůzky soboteckých rodáků v Praze. Také syn soboteckého hostinského **Jaroslav Marek** (1868–1921) vystudoval farmacii, ale ve stálém zaměstnání nevydržel, rád cestoval a měnil působiště.

Škoda, že si páni lékárníci nevedli evidenci všech svých praktikantů (říkalo se jim tíra). Kromě již jmenovaných víme už jen o panu **Rulcovi** z dob Fierlingerových; 5. ledna 1891 zde zemřel na chrlení krve lékárnický praktikant Čeněk **Agler** z Písku a na přelomu století zde pracoval pan **Chochole**, který hrál ochotnické divadlo a dobře fotografoval.

(pokračování příště)

Karol Bílek

NA PAMĚŤ HRDINŮ

Jedním z velkých dluhů historii Sobotecka je, že dosud nebyla řádně uctěna památka obětí druhé světové války z města a okolí. Nebyl jim postaven pomník (to naši předkové uctívali své padlé rychleji a důstojněji), nepočítáme-li pomníčky rudoarmějcům v Sobotce, v Dobšicích a kdysi i v Libošovicích. Dosud nebyla znovu pořízena legionářská deska padlých z 1. světové války, zničená za okupace Němci. Dokonce nemáme ani úplné a přesné seznamy obětí 2. světové války ze Sobotecka (částečně je publikoval školní časopis Budujeme roku 1949 a Zpravodaj Šrámkovy Sobotky roku 1965). Proto se k nim budeme příležitostně vracet, aby jejich památka byla oživena.

Dnes přinášíme článek o obětech z rodiny Machovy. Je zpracován podle poznámek naší zemřelé spolupracovnice, paní **Eugenie Utíkalové**.

Ing. Ludvík Mach, bratr prof. Ladislava Macha, se narodil 9. května 1897 v Sobotce. Jeho otcem byl okresní tajemník Jan Mach, který byl v té době již těžce nemocný a musel ležet. Syna jako pětiletého už naučil hrát šachy. V Sobotce chodil Ludvík Mach do obecné školy, potom v letech 1908–1913 studoval na reálce v Jičíně a po přestěhování rodiny na reálce v Ječné ulici v Praze. Zde maturoval roku 1915 a pokračoval ve studiích na pražské technice. V 18 letech musel

studium přerušit a narukoval na bojiště 1. světové války. Byl raněn do pravé ruky a nepříliš úspěšně léčen ve vojenské nemocnici. Zůstal postiženým, nemohl ohnout pravou ruku v lokti a musel se stát levákem.

Po válce dokončil studium na technice a dlouhá léta byl zaměstnán jako inženýr Škodových závodů v Plzni.

Po celou dobu studií jezdili oba bratři, Ludvík i Ladislav, ze svých bydlišť v Jičíně a potom v Praze do Sobotky ke své tetičce Dori Weinmannové do myslivny pod Humprecht. Se studenty hráli úspěšně ochotnické divadlo. Ludvík například vystoupil 27. a 28. srpna 1917 ve Stroupežnického hře Zvíkovský rarášek v roli pážete Michálka nebo 7. října téhož roku jako Hošek ve hře Jaroslava Hilberta Vina. Oba bratři účinkovali i 24. a 25. srpna 1918 ve Vrchlického Noci na Karlštejně. Tehdy byla u tetičky i Eugenie se sestrou Zdenkou a slýchaly bratry, jak se učí své role v zadním pokoji.

V roce 1937 se stal Ing. Ludvík Mach ředitelem závodu Spolku pro chemickou a hutní výrobu v Handlové na Slovensku. Tam ho zastihla 2. světová válka. Zůstal na Slovensku a zapojil se do odbojové činnosti. V červenci 1944 byl v Handlové ustaven revoluční národní výbor. Ustavující schůze se konala v jejich bytě. Hned od 29. srpna byl aktivním účastníkem Slovenského národního povstání. Po jeho porážce byl

zatčen gestapem a 2. května 1945 byl v okolí Handlové nalezen mezi umučenými oběťmi.

Oba jeho synové, **Luděk**, který právě odmaturoval v Prievidzi, a mladší **Jiří** se hned v srpnu 1944 dobrovolně přihlásili do československé armády na Slovensku. V listopadu po potlačení povstání byli zajati a hnáni do Báňské Bystrice do martinských kasáren, kde byli drženi pod dohledem SA. Potom zajaté slovenské vojáky naložili do vagonů a odvezli do zajateckého tábora ve Zhořelci. Počátkem ledna 1945 byli převezeni do tábora u Berlína. Zde v útrapách čekali na konec války, ale Luděk Mach se ho nedočkal. Zemřel 30. března 1945. Jiří byl v bezvědomí převezen do zajatecké nemocnice v Berlíně, kde ho zastihlo osvobození. Asi za čtrnáct dnů se mu podařilo ve velmi zuboženém stavu dostat do Prahy, kde se pomalu zotavoval u svého strýce prof. Ladislava Macha a u tety prof. Anny Machové. U nich pak zůstal, dokončil gymnaziální studia, pak absolvoval v Praze Vysokou školu zemědělského a lesního inženýrství.

Jejich matka **Bohumila Machová**, manželka Ing. Ludvíka Macha, pravděpodobně zahynula v koncentračním táboře Ravensbrücku, kam byla zavlčena a kde zmizela beze stopy. Byla pak soudně prohlášena za mrtvou.

Ing. Jiří Mach byl tedy jediný, kdo z celé rodiny válku přežil. Žil potom ve Štěchovicích u Prahy.

Zpracoval K. B.

O SVATÉ STAROSTCE

(pokračování z minulého čísla)

Malá osada Vesec sestává z několika rázovitých, pěkně upravených chalup na cestě ze Sobotky směrem ke kouzelnému údolí Plakánku a přivede vás osvěžujícím stínem pískovcových skal a křivolakých stromů k majestátnímu středověkému hradu Kost.

Autorem sochařského díla je pravděpodobně lidový řezbář a kameník Jan Zeman ze Žernova u Rovenska / žil v letech 1795 - 1853 /, který během dvaceti let vytvořil v tomto kraji úctyhodné sochařské dílo. Byl zakladatelem řezbářské a sochařské dílny, jež svými výtvary vyzdobila celý kraj Českého ráje. ...

V kameni vytesaný reliéf houslisty, jenž klečí před ukřižovanou světicí a hraje na své housličky pro svoje i pro její potěšení, je velmi zvláštním motivem. Tu jsem si připomněl starodávnou pověst, kterou jsem slyšával v dětství od starců, jimž skráně postříbřila moudrost...

Reliéf svaté Starosty na sousoší Nejsvětější Trojice ve Vesci u Sobotky v Českém ráji.

„Jednou za měsíčné noci šel kolem kamenného kříže s ukřižovanou svatou Starostou chudý muzikant – houslista. Neměl nic, jenom ty své housličky, které opatroval jako oko v hlavě. Maširoval právě z muziky, kde si vyhrál nějaký ten groš, aby nasýtil svou početnou rodinu.

Měl dobrou náladu, vzduch voněl buďoucí úrodou sena i obilí. Stříbrný měsíc jej doprovázel po celou cestu jako věrný přítel.

Když procházel okolo ukřižované svěťice, najednou mu jí začalo být líto, že je tak sama, opuštěná, vytesaná z chladného kamene. Rozhodl se, že ji, chudinku, trochu potěší.

Poklekl, pokřičoval se a začal před ní na své housličky vroucně hrát nábožnou píseň. Tklivá melodie se nesla tichou vlahou nocí do širého kraje a v dálce zazněla slabou ozvěnou.

Jakmile houslista dohrál a chystal se vykročit k domovu, v úžasu strnul. Socha svaté Starosty se pohnula a něco spadlo směrem k místu, kde houslista předtím klečel. Když se shýbnul k zemi, aby si tu věc prohlédl, zůstal stát jako přikován. Na zemi se třpytil malý zlatý stříviček. Přijal zázračný dar svěťice ohromen, děkoval jí s dojetím, které brzy vystřídala velká radost.

A tak šťasten spěchal domů. Chtěl nakoupit hladovějícím dětem trochu jídla a nové šaty, aby už nemusely běhat v záplatovaných hadrech. A snad by zbylo i na kravičku, aby bylo i trochu mléka a másla.

Druhý den vyrazil do nedalekého města, kde chtěl zlatý stříviček prodat. Ale ouha... Takový poklad v ruce chudého muzikanta vzbudil nejen obdiv, ale i podezření. A tak se muzikant ocitl brzy v šatlavě. Byl obviněn z toho, že zlatý stříviček nějakému panstvu ukradl a nedej Bože, snad i někoho zamordoval!!!

Nikdo jeho vyprávění o dobrém srdci svaté Starosty nevěřil. Nakonec byl nešťastník, ač nevinný, odsouzen k trestu smrti na šibenici.

Když ho pak přivedli na popraviště a přečetli mu strašný ortel, padnul na kolena a se slzami v očích je prosil, aby mu splnili jeho poslední přání.

Soud prosbě odsouzeného vyhověl. Zdrčený muzikant vyslovil přání, aby směl ještě jednou, naposledy pokleknout před sochou svaté Starosty a zahrát jí na své milované housličky.

Zástup biřiců přivedl odsouzeného ke kamenné soše svěťice. Muzikant poklekl a začal hrát, jak nejlépe uměl. Vroucná melodie se vznášela krajem, jako by byla nesena tisíci křidel. Houslista hrál a po tvářích mu stékaly krůpěje slz. Byl nešťastný, že musí, i když nevinný, zemřít a zanechat tu nešťastnou milující ženu s tolika hladovými caparty.

Vtom se však stalo něco nevidaného. Před stovkami očí se socha svěťice pohnula a z druhé nožky svaté Starosty se svezl stejný zlatý stříviček a s dobře slyšitelným cinknutím padl houslistovi k nohám.

Vyjevený houslista jej vzal do ruky a pomalu vstával ze země. Stal se zázrak. Svatá Starosta mu pomohla podruhé a zachránila mu život.

Tímto úžasným zázrakem byla dokázána muzikantova nevina. Soud ihned rozsudek zrušil a vrátil houslistovi i první zlatý stříviček, který mu po právu patřil.

Nešťastník, zachráněný „v hodině dvanácté“, byl propuštěn na svobodu. Upaloval se svým zlatým pokladem domů, ke své utrápené ženě a ke své drobotině.

Své milované housličky pak opatroval jako nejcennější poklad. A když děti trochu povyroستly, naučil je na ně hrát. Pro radost sobě i všem dobrým lidem...

Velmi hodnotným dílem barokního malířství je obraz svaté Starosty v brněnském kostele sv. Tomáše. Jeho autorem je malíř Jan Jiří Heintsch /1647–1712/. Tento barokní malíř byl od počátku své tvorby v těsném spojení s jezuitským řádem, pro jehož kostely, koleje i rezidence dodával obrazy až do konce svého života. Jeho obraz svaté Starosty z roku 1687 zachycuje rovněž motiv houslisty.

U vchodu na kůr farního kostela sv. Martina v Třebíči je podle našeho významného muzikologa, emeritního profesora Janáčkovy akademie múzických

umění v Brně, profesora PhDr. Jana Trojana, CSc., na obraze svaté Starosty vyobrazen místo známého houslisty hráč na nějaký zvláštní středověký hudební nástroj, který drží muzikant velmi neobvyklým způsobem pod bradou.

Další obraz svaté Starosty pak zdobí farní kostel ve Fulneku, kde je i špitál s kaplí svaté Wilgefortis. Na Slovensku se nachází zachovalá freska / malba přímo do omítky / ukřižované svaté Starosty s plačícím houslistou u nohou v kostele ve Štítníku.

V barokní kapličce, ukryté ve stínu dvou košatých lip na pomezí vesničky Turovice a městečka Dřevohostice se donedávna nacházelo mnohem skromnější, ale cenné zobrazení této naší světice. Byla to kolorovaná dřevorezba o výšce asi 70 centimetrů, která stála na oltáři

kapličky mezi dvěma dřevěnými svícny. Kaplička z roku 1684 byla vystavěna za vlády Jana Ignáce Kaltschmidta z Eisenberku, doktora práv a kancléře olomouckého biskupa. Byl majitelem dřevohostického panství v letech 1682 – 1693.

Velkým stínem nové éry naší památky je krádež vzácné řezbované dřevěné sošky svaté Starostky v zimních měsících roku 1998. Památka, kterou si nedovolili po staletí odcizit žádní okupanti naší země, byla sprostě ukradena našimi lidmi. Věřte mi, že takovíto lidé nemohou být nikdy šťastní a spravedlivý trest je nemine.

V průběhu roku 2006 byla kaplička svaté Starostky po mnoha letech obnovena. V sobotu 19. srpna 2006 byla slavnostně vysvěcena. Na jejím oltáříku se znovu zaskvěla novodobá soška svaté

Starosty, vytvořena podle dobové historické fotodokumentace z doby po I. světové válce. Autorem repliky sochy svaté Starosty je turovický rodák, výtvarník – samouk – Alexander Forýtek.

O svaté Starostě, opět trochu jinak, hovoří i lidová pověst z Dřevohosticka, kterou nám, třem bratrům, napřed starším – Lubovi, Leošovi a později i mně ve chvílkách pohody před mnoha lety vyprávěl náš drahý tatínek, velký přítel Turovic, učitel a ředitel dřevohostické školy, vlastivědný pracovník – Leopold Smiřický /1907 – 1990/. Byl rozeným kantorem, velkým vlastencem a skvělým vypravěčem, na něhož jeho bývalí žáci, kterým je dnes již pozeňnaně let, dosud s úctou vzpomínají...

(dokončení v příštím čísle)

Zdeněk Smiřický

KULTURNÍ TRADICE

SOBOTEČTÍ BARÁČNÍCI

SLAVNOST SVĚCENÍ BARÁČNICKÉHO PRAPORU

Pátek 8. září byl pro sobotecké baráčníky slavnostním dnem. Oblastní Charita Sobotka slavila 25. výročí svého založení. Při této příležitosti se konalo svěcení spolkového baráčnického praporu. Už několik konšelských zasedání předtím se konšelé připravovali a domlouvali, aby všechno dobře dopadlo. V pátek ráno se sešli tetičky a sousedé na rychtě už v sedm hodin a začaly velké přípravy. Tetičky se oblékaly do krásných boleslavských a kyjovských krojů, také pomáhaly děvčátkům a sousedům a připravovaly malé občerstvení.

Po půl deváté se vydal průvod na Malé náměstí, kde se vše odehrávalo. V čele šel praporečník soused Šperling, za ním chlapec a děvčátko, za nimi rychtář obce Petr Pfeifer a syndik Jiří Hořák v doprovodu dvou tetiček, jedna v boleslavském a druhá v kyjovském kroji. Následovali je mládenec s děvčetem a dvě-

ma malými holčičkami, dále šest děvčátek a další tetičky v krojích. Závěr průvodu tvořili tetičky a soused ve svérázu. Slavnosti se zúčastnil rychtář V. župy Václava Budovce z Budova v Mladé Boleslavi soused Miroslav Karásek a dvě tetičky z Dolního Bousova, kteří šli také v průvodu.

Krojovaný průvod došel do kostela sv. Máří Magdalény, kde byla slavnostní mše. Potom se všichni vydali zpět na Malé náměstí. Po přivítání a oficiálních projevech paní Libuše Kollová, ředitelka Oblastní Charity, přiblížila charitativní činnost, poděkovala všem, kteří se na její činnosti podíli. Došlo na ocenění některých pracovníků a především pana arciděkana Zdeňka Maryšky. Starosta města Ing. Lubor Jenček mu poděkoval za dlouholeté zásluhy a předal ocenění. A konečně došlo na svěcení praporu. Rychtář obce Petr Pfeifer přednesl krát-

ký projev, ve kterém vysvětlil, proč máme nový prapor, že to je replika cenného praporu a také poděkoval za velkou finanční částku, kterou nám přispělo město Sobotka. Další finanční částku věnoval i Královéhradecký kraj a několik soboteckých podnikatelů. Praporečník předstoupil před pátera Augustina Štěvicu z Libáně, který prapor posvětil. Několik tetiček nabízelo hostům a návštěvníkům výborné koláčky.

Za doprovodu dechové hudby Hradčovjanka z Moravského Slovácka se celý průvod odebral zpět na rychtu. Všichni účastníci dostali chlebiček a koláčky. Mládež svlékla kroje a odešla. Při kávě pokračovali tetičky a sousedé v družném rozhovoru. Všechno skončilo úklidem rychty. Počasí bylo slunečné, i když po ránu chladné. Slavnost se vydařila. Prapor budeme používat na našich i jiných akcích.

PODZIMNÍ VÝLET

Další baráčnickou akcí byl podzimní výlet, který se konal v sobotu 16. září. Plný autobus vyjel ráno v 6,30 hodin západním směrem. Nejdříve jsme navštívili zámek Krásný Dvůr blízko Žatce, potom následovala prohlídka zajímavé rozhledny u městečka Kryry. Jmenuje se Schillerova rozhledna, protože ji na-

vštívil německý básník Friedrich Schiller. Zdolali jsme kopec a 122 schodů nahoru, tam se nám otevřel výhled na městečko a okolí. Odtud jsme dojeli do Podbořan, kde byl v restauraci U slunce objednaný výborný oběd. Po obědě jsme odjeli do Žatce do Chmelařského muzea. Tam jsme se

dozvěděli všechno o pěstování chmele na Žatecku od dávných dob až po dnešek. A pak naše cesta zamířila k domovu. Přijeli jsme poměrně dlouho, až kolem 20. hodiny. Počasí bylo už podzimní. Výlet se vydařil a nám nezbyvá nic jiného než se těšit na ten jarní.

Květoslava Hořáková, vzdělávatelka

„ROK PLOTU“ NA ŠOLCOVĚ STATKU

Rozhovor hospodáře Jana Samšišáka s Pavlínou Havlovou na dvoře Šolcova statku

Pavčina H.: Dobré odpoledne, hospodáři. Přišla jsem Vás požádat o vysvětlení několika nejasností z článku, který jste mi poslal, ale už teď tady na dvoře ze stavebního ruchu mám jeden bod vyjasněný. Řekněte, prosím našim čtenářům o novém plotu, který ode dneška bude statek ochraňovat.

Hospodář: Zatímco v čínském horskopu pomalu končí rok kohouta, na Šolcově statku se chýlí ke konci – dalo by se říci – „rok plotu“. Říkám mu tak proto, že krom běžných strastí hospodáře mě letos nejvíc potrápil právě dřevěný plot. Přes všechno moje údržbářské a natěračské úsilí jeho smrkové svlaky sešly věkem, na několika místech uhnily a celé plotové díly se zhroutily. A Vy už dnes, paní ředitelko, jako první vidíte kolem statku plot zbrusu nový, na první pohled stejný jako byl předchozí. Jeho nosné prvky však jsou ošetřeny nejmodernějšími prostředky na ochranu dřeva (tlakovou impregnací karbolíneem apod.) a díky tomu by prý mohly vydržet až 40 let. Proto už bude další plot stavět někdo jiný než já. Zaplat pámbo! Jak se Vám líbí? Ale určitě máte další otázky.

Pavčina H.: Uhodl jste. Plot se mi samozřejmě líbí moc a obdivuji jeho selaskou důkladnost. A otázek mám ještě několik. Čtenáři Zpravodaje by jistě rádi věděli, jaké kulturní akce letos statek přinesl.

Hospodář: V sezoně 2017 na Šolcově statku kulturní život výrazně zintenzivněl. Slavnostními vernisážemi se tu za-

hájily výstavy díla J. Vacka, J. K. Brůcka (doplněno kolekcí keramiky H. Benešové), P. Minky a P. Dolenského. Přidaly se oblíbené besedy se známými osobnostmi, na nichž, obvykle za hudebního doprovodu Zámeckého saxofonového kvarteta J. Žemličky, vystoupili I. Šmoladas, J. Bohdalová, S. Stašová a S. Zindulka. Pokračovala loni zavedená tradice samostatných koncertů. Sopranistka K. Žmolíková tu za zvuku klavíru L. Juránkové zapěla lidové písně a árie z oper. Navíc jsme na statek přivedli pro nás zcela nový pořad – autorské čtení. Ze svého posledního románu Medvědí tanec předčítala spisovatelka Irena Dousková. Také v tomto formátu programu hodláme v dalších letech pokračovat. Hned v příštím roce máme políčeno na nositele ceny Magnesia Litera Emila Hakla.

Pavčina H.: Můžete něco říci o programu na příští rok?

Zatím bez záruky prozradím, že na besedu zamýšlíme pozvat mimo jiné Jitku Molavcovou a Milana Šteindlera. V galerii – při troše štěstí – vystavíme dílo Jiřího Anderleho, známého též z rozhlasového pořadu „Láska za lásku“. O koncertní vystoupení znovu požádáme Karolínu Žmolíkovou.

Rozšířená nabídka kulturních akcí významně probudila zájem sdělovacích prostředků o Šolcův statek. Dům se jen za poslední rok několikrát objevil v televizi, v celostátně vycházejících periodikách i v rozhlasu. Naposledy se tak stalo ve dnech 4. až 7. září, kdy Český rozhlas 2 ze Šolcova statku na pokračování vysílal v „Odpoledni s dvojkou“ reportáž Václava Žmolíka. Zájem médií znatelně zvýšil návštěvnost celého are-

álu. Nebylo výjimkou, že sem na besedy s osobnostmi kulturního života najednou přišlo přes 150 posluchačů. Elektronické počítadlo na dveřích Galerie Karla Samšiňáka zaznamenalo do půlky září 2367 vstupů.

Pavλίna H.: Máte vysoce náročné povolání, na jeho naprosto bezchybném provádění závisí i stovky životů a Vaše mzda tomu jistě odpovídá. Vedete střídavý život a podmínkou práce je i absolutní vyrovnanost duševní. Tedy žádná veselá rozhazování. Asi jen tak jste mohli našetřit pěknou sumu, kterou využíváte k ohromující generálce statku. Co na to řeknete?

Hospodář: Vlastně máte pravdu. Opravdu jsem našetřil, bezúročnými půjčkami mi vypomohli kolegové ze zaměstnání a své celoživotní úspory mi na opravy poskytl můj otec, Karel Samšiňák. Stav, ve kterém jsem celý areál převzal, byl kritický a odborně vedená rekonstrukce byla neodbytnou nutností. Generálku už nešlo provést svépomocí, jak se naivně domnívali lidé, kteří se na statku za minulého hospodáře scházeli. Vlastními silami zvládám až následnou údržbu a i ta je časově, finančně i fyzicky nesmírně náročná. Uchovat dům v jeho současné kondici znamená věnovat mu každý týden, v zimě i v létě, 5 – 10 hodin

práce. Odborníci ji vidí a těší mě, že ji i veřejně oceňují. Naopak mě mrzí častá nekompetentní vyjádření, zaznívající z okruhu bývalých uživatelů statku. Dům se jim líbil „přirozbitý“, jak nejednou prohlásili, s nevolí hleděli i na lešení, které statek v rámci údržby obepíná každých 5 let, většinu stavebních úkonů, které se tu průběžně provádějí, označovali za zbytečné. Přesto se domnívám, že se mi statek daří uchovávat nejen po stránce stavební, ale i kulturní.

Pavλίna H.: Snad by technický stav a vynikající kulturní výsledky statku měly vše vyjasňovat...

Hospodář: Měly, ale moc se to nedaří. Dům jsem opravil a pochopitelně s ním nakládám po svém. Změnil se vzhled celého areálu, péče o něj i přístup k němu. S tím souvisí fakt, že se na statku schází úplně jiná společnost než v minulosti. Sestává hlavně z věcně uvažujících lidí, kteří mi s opravou domu významně pomohli. Bohémové, kteří se v domě veselili za minulého majitele, se s tím těžko smířují. Proto nepřekvapuje, že z jejich řad často zaznívá kritika. Jak praví arabské přísloví: „Psi štěkají, ale karavana jde dál“.

Pavλίna H.: Nezávidím. Ale když už spolu mluvíme a Vy přec jen méně útoč-

ně vyjadřujete své potíže, mám konstruktivní dotaz: v příštím roce jsou dvě kulatá výročí Karla Samšiňáka a jedno básníka Václava Šolce. Kulturní středisko chce k výročím vždy něco uspořádat. A Vy asi už máte i něco připravené. Nedohodneme se na spolupráci?

Hospodář: Pořady k výročím mám zatím spíš jen vymyšlené než připravené. V každém případě o spolupráci s Vášším střediskem stojím.

Pavλίna H.: A ještě mám na srdci otázku k festivalu. Akce na Šolcově statku byly v posledních letech, zvláště v tom posledním, hodně omezené. Víím, že jste se dal slyšet, že to není Vaše vina. Ano, přiznávám, že jsme byli pro autor- ská čtení nepříjemně omezeni reprodukční a záznamovou technikou. Budu o tom hodně přemýšlet a něco pro Vás navrhnu. Takže já nemám další otázky, jen konstatuji, že náplň rozhovoru je stejná i širší než váš článek. Když uveřejním tento Vámi odsouhlasený rozhovor, můžeme váš článek vypustit?

Hospodář: Ano. Ale promiňte, volají mě ke kolaudaci díla. Děkuji Vám a na shledanou!

Pavλίna H.: To já Vám děkuji za rozhovor a těším se na spolupráci!

Rozhovor provedla Pavλίna Havlová

MODRÁ KREV SOBOTECKA

Rozsáhlý cyklus vlastivědných přednášek začal 22. září. O rodu pánů z Vartenberka hovořil odborný pracovník Muzea Českého ráje v Turnově **Mgr. Jiří Sajbt**, který představil hlavně počátky tohoto významného rodu a jeho usídlení v Českém ráji i na Sobotecku. Svá slova přiblížil prezentací rodokmenu Markvarticů a Vartenberků i mapkami obchodních cest té doby. Slova se ujal také patron podvečera, **univ. prof. PhDr. Josef Žemlička, DrSc.**, řadu let profesor Filozofické fakulty Univerzity Karlovy a odborný pracovník Historického ústavu Akademie věd ČR; také krajan – chalupář z Přepeř. Úspěšná přednáška vyvolala živou diskuzi. Přítomní si

prohlédli výstavku knih a článků k tématu, někteří si dali podepsat knihy prof. Žemličky.

Kromě výborné úrovně přednášky pořadatele nejvíce překvapil a potěšil zájem veřejnosti. Do sálu spořitelny přišlo více než sto posluchačů ze Sobotky a širokého okolí. Přijeli zájemci o historii až z Turnovska, z Bakova nad Jizerou, z Kosmonos, z Dolního Bousova, z Jičína atd. Většina se řádně podepsala do návštěvních archů, které budou na konci cyklu podkladem pro udělení diplomu a odznaku Patriot Sobotecka.

O druhé přednášce **Mgr. Ondřeje Vodičky** o rodu Házmburků vzhledem k uzávěrce tohoto čísla ZŠS přineseme zprávu příště.

Třetí podvečer **10. listopadu 2017** bude věnován rodu pánů Popelů z Lobkovic. Založili na Kosti pivovar, v Sobotce postavili nový kostel a věnovali mu monstranci a graduál – jistě bude o čem povídat. Přednášku přednese **doc. PhDr. Marie Ryantová, CSc.**, z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Známe ji jako editorku 5. vydání Pekařovy Knihy o Kostí a autorku nedávno vyšlé knihy o Polyxeně z Lobkovic. Jistě vám ji ráda podepíše. A jako patron podvečera slíbil přijet další z významných českých současných historiků, **univ. prof. PhDr. Jaroslav Pánek, DrSc.**, řadu let místopředseda Akademie věd ČR, ředitel Historického ústavu Akademie věd ČR, ředitel Českého historického ústavu v Římě atd.

Následovat bude **8. prosince 2017** podvečer věnovaný Albrechtu z Valdštejna. Zajímavosti o něm a jeho vztahu k našemu kraji se dozvíte z úst **doc. PhDr. Zdeňka Hojdy, CSc.**, z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Věříme, že přijede i emer. ředitel Státního okresního archivu v Jičíně

a autor řady prací o Valdštejnovi **PhDr. Jindřich Francek**.

Podvečery se budou konat vždy v pátek v 18 hodin v sále spořitelny v Sobotce. Podrobnosti a přesné údaje o jednotlivých přednáškách najdete průběžně v našem Zpravodaji, na plakátech a na vývěškách MKS Sobotka

a na internetových stránkách MKS a MK FŠ. Veškeré dotazy vám rádi zodpovědí pracovníci MKS a MK FŠ v Sobotce nebo koordinátor celého cyklu Karol Bílek. Cyklus pokračuje v novém roce, těšíme se na Vaši účast.

Další zase v příštím čísle.

Karol Bílek

KDE LEŽÍ (LEŽELY) HROBY VARTEMBERKŮ, MAJITELŮ SOBOTKY A HRADU KOSTI VE 14. STOLETÍ?

Doslova magnetický seriál Modrá krev Sobotecka, soudě podle návštěvníky letošního 22. září nabitého sálu sobotecké spořitelny, vyvolal řadu tam nezodpovězených otázek, většinou jiných nežli od přednášejícího pečlivě zpracované vykládání rodokmenu Vartemberků, doprovázené řadou letopočtů. První známý rod držitelů Sobotky – *vysoce urozených pánů z Vartemberka*, – z nichž Beneš dokonce roku 1346 použil šlechtického přídomku (predikátu) ze Sobotky a nedlouho poté postavil hrad Kost, vyvolává otázku, zda bychom jim za tento velkolepý čin mohli položit k hrobu s chválou a uznáním malou kytičku, zvláště teď v době dušiček zřejmě pochopitelnou. Žijící přími potomci Vartemberků již neexistují, vymřeli posledním členem staroslavného rodu po meči Janem Jiřím z Vartemberka roku 1647.

Kde se teoreticky mohou nacházet hroby kosteckých Vartemberků nebo spíše na jakém místě mohli být uloženi k věčnému spánku? Diskutovatelné se zdají být tři možnosti. Buď v soboteckém kostele nebo v kapli na hradě Kosti nebo v nějakém klášteře, jehož byli zřizovatelem resp. donátorem, dnešním slovem sponzorem.

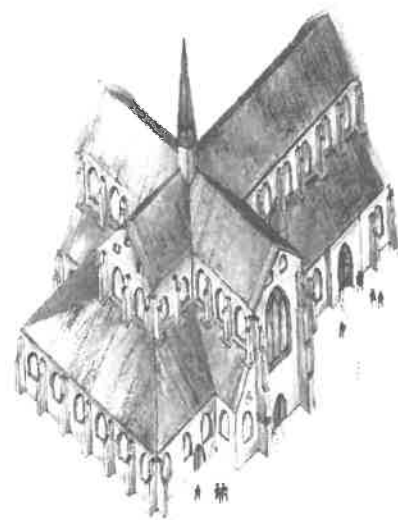
Pátrání začneme přímo v Sobotce. Kostel svaté Maří Magdaleny v Sobotce byl roku 1596 od základů přestavěn a stopa po vartemberských hrobech, pokud by tam byly, mizí, řekl by krimina-

lista. Teoreticky těsně vedle tohoto asi původně dřevěného kostela umísťovali mnozí historikové jejich původní opevněné sídlo, tvrz.

Jenže ta nebyla nikdy prokázána, nu a věda je o prokázáném. Chodil jsem se do těchto míst pět minulých desetiletí dívat takřka do všech výkopů. A nic. Nejnovější archeologické objevy spíše naznačují možnost, že vartemberská tvrz mohla stát na místě Humprechtu, na strategické výšině. Tam byla nalezena kuchyňská keramika konce 13. a 14. století. Jenže v Sobotce na přednášce historici zdůrazňovali, že kostely a tvrze obvykle bývaly v těsné blízkosti. Ano, často, hlavně ve 13. století; ale vždy ne, nicméně na „zapadlém“ okolí Sobotky ve 14. století známe tvrze ve vzdálenosti okolo půlkilometru od gotických kostelů (Solec, Nadslav).

Kaple podobného zasvěcení na hradě Kosti sotva mohla být vartemberským pohřebním místem, nejenom pro své minimální rozměry. Až později se kaple panských sídel, hradů a zámků, užívaly k pohřbívání, a to ještě výjimečně.

Jako pohřební místo kosteckých Vartemberků zbývají kláštery, zvláště pro dobu předhusitskou, kdy příkladem do nich byli pohřbeni jiní vzdálení příbuzní Vartemberků. Kteří? Příkladem hroby Michaloviců jednak bývaly ve františkánském klášteře na okraji Mladé Boleslavi (dnes tam je školní škodovácké středisko Karmel), nicméně ale

*Chrám Panny Marie v bývalém cisterciáckém klášteře Hradiště nad Jizerou
– kresba A. Waldhauserová*

Jindřich z Michalovic z jihočeské velešínské větve tohoto rodu ležel pod náhrobním kamenem s erbem lva od roku 1355 ve známém jihočeském klášteře ve Zlaté koruně u Českého Krumlova.

Kde se tedy mohly konat slavné pohřby kosteckých Vartemberků? Podívejme se, kde leží hroby jejich blízkých příbuzných, třeba strýčka a bratrance, tak zvaných veselských Vartemberků, těch, kterým ve 14. století patřil Jičín, ale i hrad Trosky s panstvím. Tak Beneš z Vartemberka a jeho manželka Eliška z Dražic byli spolu pohřbeni pod honosnou „dvojitou“ mramorovou náhrobní deskou, umístěnou od 1332 v konventním chrámě Panny Marie v bývalém cisterciáckém klášteře Hradiště nad Jizerou. Její nápis, písmena byla dokonce vyložena (inkrustována) (drahým) kovem a měl ji zhotovit nějaký francouzský umělec. Náhrobník stál na čestném místě chrámu do 30. dubna 1420, kdy klášter vyloupili a vypálili husité (a asi odloupali z něho kov). Jak jsem

po více než desetiletém archeologickém záchranném výzkumu presbytáře zmíněného chrámu zjistil, řadu hrobů husité vykradli tak, až některé lidské kosti zůstaly v okolí oltáře přímo na tehdejší podlaze z červenočerných glazovaných dlaždic. Možná, že mezi nimi mohly být tělesné pozůstatky kosteckých Vartemberků Beneše a Petra, možná i Markvarta.

Shrneme-li, nejpravděpodobněji tradiční pohřební místo těch Vartemberků, kterým ve 14. století patřila územní držba na východ od Jizery, pánům na „sousedních“ hradech Kost, Veliš, Trosky, Zbirohy (ale i Rohozec), byl monumentální chrám v cisterciáckém klášteře Hradiště nad Jizerou. Jeho podobu v tomto období přináší rekonstrukce, mimochodem nejenom architektonicky,

ale i barevně věrohodná, se zelenou střechou z břidlice, žlutou omítkou, světlými okny z terčů tzv. lesního skla. Tam, kde ve středověku pravděpodobně odpočívali kostečtí Vartemberkové, dnes vaří pivo. Totiž v místě kláštera stojí dnes známý pivovar.

Mimochodem jeho zakladatelem nebo prvním známým majitelem byl (– jak stojí na viněťe pivní láhve) roku 1564 Jaroslav z Vartemberka. Dokonce se zachovala jeho lebka a její fotografie v soupise památek v okrese Mnichovo Hradiště slavného historika J. V. Šimáka.

A nakonec? Hroby Vartemberků se nemusely na původním místě zachovat vůbec, ale kosti z nich najdeme jinde. Prostě při větších pozdějších stavebních úpravách církevních staveb bývaly ojedinele

také přeneseny. Tak tomu bylo s hrobem Karla z Vartemberka (zemřel 1612), v němž byl nalezen zlatý prsten a okolo krku zlatý řetěz hmotnosti 75 gramů. Lebka z něho byla vyňata a znovu pohřbena desítky kilometrů daleko od původního hrobu. Leží tam dodnes a na stěně církevní stavby přibyla nová mramorová deska s jeho jménem pod jednoduchým nápisem Carolus deWartemberg. Místo je návštěvnicky běžně přístupné v rámci prohlídky zámku. (Kvíz pro čtenáře, kdo první správně pojmenuje město a zámek, obdrží knihu autora Archeologie Sobotce, vydanou letos jičínským muzeem).

Post scriptum? Autor řádek, které čtete, je archeolog, ti se profesionálně zabývají „starými“ hroby.

Dr. Jiří Waldhauser, CSc.

NA STEJNÉ ZEMI CO MY, ŽIJÍ TU S NÁMI STROMY

Autorem textu milé písničky je jeden ze zakladatelů jubilujícího Divadla Járy Cimrmana, spisovatel a scénarista Zdeněk Svěrák. Myslím, že i jeho by potěšila zpráva o zasazení pamětního stromu. Postaralo se o něj společenství sousedů a přátel Malechovic v sobotu 16. září 2017 v bývalé hospodě Na Písku. Stalo se tak přesně na den 100. výročí úmrtí malechovického rodáka, botanika – odborníka na mechy a lišejníky, pedagoga a školního inspektora prof. Josefa Nováka (10. 6. 1846 – 16. 9. 1917). Přátelské slavnostní odpoledne s názvem CIMRMANOVÁKOVÁNÍ se neslo v humorném duchu. Zahájeno bylo oblíbenou trampskou písní Český ráj, fanfárou a zazpíváním státní i Českorajské hymny. Pak přišla na řadu „rozhlasová hra“ PAN INSPEKTOR VZPOMÍNÁ. Autorem nemohl být nikdo zasvěcenější než největší znalec regionální historie Karol Bílek. Proto jsou „Tři epizody ze života prof. Josefa Nováka z Malechovic“ zaplněny skutečnými osobnostmi Sobotce druhé poloviny 19. století.

První epizoda s názvem „Libošovičtí studenti hrají divadlo“ nás přenesla do roku 1868. Představiteli historických postav se stali ve dvou případech rodově spřízněnými současníci. Roli studenta Jose-

Zleva: doc. Nella Mlsová, Karol Bílek, prof. Robert Kvaček, pan Hejduk.

fa Nováka z Malechovic s noblesou sobě vlastní přečetl praprasynovec Martin Kuna z Prahy, chalupář ze Žďánku. Josefa Šolce, v roce 1868 starostu Libošovic, skvěle ztvárnil prapravnuk Zbyněk Šolc z Nového Jičína. Dalších rolí se dobře zhostili sousedé a přátelé Malechovic. Tomáš Grindl ze Střehomi jako Václav Černý, v roce 1868 první rádní Libošovic, Pavel Pospíšil z Malechovic jako Václav Ort (nar. 1846), budoucí medik z Nepřívěce a Josef Brixí z Malechovic jako řídicí učitel Antonín Karásek v Libošovicích v letech 1867 – 1896.

Druhá epizoda se odehrávala v Německém Brodě v roce 1884, v přijímacím pokoji Václava Svobody z Nepřívěce (nar. v roce 1834), profesora gymnázia v Německém Brodě u příležitosti oslavy jeho padesátin. Hlavními aktéry se staly tři manželské dvojice:

Novákovi – Josef Novák tehdy prof. gymnázia v Německém Brodě a jeho manželka Anna, roz. Bernardová ze Sobotky v podání manželů Aleny a Martina Kunových. Role manželů Svobodových se ujali manželé Kozderkovi z Malechovic a manželé Borovičkovy

představovali manželé Kunstovi, rovněž z Malechovic (Novákův spolužák ze Spařenec František Borovička byl ředitelem měšťanské školy v Německém Brodě).

Poslední epizoda nás přenesla do roku 1891 zpátky do Libošovic, kdy bylo předáno Čestné občanství Libošovic jičínskému školnímu inspektorovi Josefu Novákovi. Slavnosti se zúčastnili vedle manželů Novákových řídící učitel Antonín Karásek (Josef Brixí z Malechovic), učitel Jan Macoun (Vít Svoboda z Libošovic), starosta Rytířovy Lhoty Václav Ječný (Jan Sedláček ze Záhor-ska), farář v Libošovicích Jan Folprecht (Josef Kyselo z Malechovic) a tehdejší hostinský, v letech 1880 – 1894 starosta Libošovic a předseda Místní školní rady Bedřich Jaroš, jehož slavnostní řeč přečetl Jiří Hegeduš z Dolního Bousova.

Po rozhlasové hře, jak už to tak u Cimrmanů bývá, následovala pravá a nefalšovaná přednáška. „Jak to bylo doopravdy aneb Život a dílo pedagoga a botanika Josefa Nováka“. Ten podrobně probádal, zpracoval a posluchačům představil a přednesl Karol Bílek.

Poté pro odlehčení následovala první z připravených botanických písní v podání Malechovského příležitostného pěveckého sboru. Dále převzal z rukou starosty Libošovic Víta Svobody diplom čestného občanství Libošovic promovány historik Karol Bílek.

Za věrnost rodnému Českému ráji, vydané knihy, bezpočet besed, přednášek, článků, projevů a historických ohlédnutí. Pak přišly na řadu zdravotní vzácných hostů.

Velkou ctí pro nás všechny přítomné byla účast a moudrá slova předního českého historika, vysokoškolského profesora a skvělého člověka pana profesora Roberta Kvačka. Ocenil a vysoce vyzdvihl celoživotní badatelskou a osvětovou práci v oblasti regionální historie čerstvého nositele Čestného občanství Libošovic. Blahopřál Karolu Bílkovi, především ale nám všem, že máme mezi sebou tak vzácnou osobnost.

Dalším milým hostem byla paní předkanka pro vědu, výzkum a umění Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové doc. Nella Mlsová. Přijela jako zástupkyně nástupnické instituce po c. k. Učitelském ústavu v Hradci Králové, jehož byl náš rodák prof. Josef Novák na přelomu 19. a 20. stol. ředitelem. Za jeho vedení došlo k postavení nové budovy, která dobře k účelům výuky slouží dosud.

Třetí zdravotní a poděkování přednesl pan Zbyněk Šolc, velký ctitel a obdivovatel díla Karola Bílka. Jako amatérský genealog rodem spřízněný se Soboteckem využívá znalosti, souvislostí a publikační zdroje, jejichž je Karol Bílek autorem.

Občerstvení další botanickou písní jsme se zaujetím vyslechli vtipnou přednáškou muzikanta tělem i duší Františka Kozderky „O vlivu hudby na růst mechů a lišejníků v Českém ráji“.

Rovněž poslední odborná přednáška byla z rodu Cimrmanovského. Po věst o vzniku Malechovic představil autor jejího komiksového zpracování Jaroslav Kunst. V roli zástupce malechovského čísla popisného 4, kde se

pan prof. Josef Novák v roce 1846 na rodil, se také postaral o symbolickou slavnostní vysázení pamětního buku. Místo pro nový strom s vstřícnou laskavostí vybral ve svém lese majitel Pís-ku pan Jiří Macoun. Především jemu patří poděkování za možnost přátelské vzpomínkové setkání v malé obci se 14 trvale přihlášenými a 7 trvale žijícím obyvateli uspořádat.

Závěrečnou tečkou za slavnostním odpolednem bylo moudré, laskavé a dojemné divadelní představení ŠKOLA MALÉHO STROMU, které přijely z Prahy zahrát dvě vynikající herečky z Divadla Kampa, paní Iveta Dušková a Petra Bílková. S ohledem na ne příliš vlídné počasí hrály za zvuků deště ve vojenském stanu. Za jeho postavení patří naše poděkování Sboru dobrovolných hasičů z Libošovic, zvláště pak jejich veliteli Vítu Svobodovi. Ke spokojenosti a dobré náladě patří i občerstvení. O to se tradičně postarali obětaví myslivci z Mysliveckého sdružení Libošovice. Poděkování zaslouží i všechny pekařky, které své chutné dobrotky upekly a na Písek přinesly.

Ve večerním programu se v sál-útulné bývalé hospody představil v krátkém programu také zpěvačka Monika Agrebi. Jejím přičiněním vznikla po blíž Písku malá naučná stezka, kterou v průběhu odpoledne užily především přítomné děti.

Jménem Občanského spolku Malechovice děkuje všem, kteří se o zdařilý průběh svátečního odpoledne postaral jeho předsedkyně

Alena Pospíšilová

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLIČKY

4. září 2017 přivítala Mateřská škola, Sobotka 100 dětí ve čtyřech třídách.

1. třída – Včeličky 21 dětí 5-7 letých
2. třída – Krtečci 25 dětí 3-4 letých
3. třída – Broučci 26 dětí 4-5 letých
4. třída – Sluníčka 28 dětí 5-7 letých.

Dne 14. 9. 2017 třída Broučků navštívila festival Jičín – město pohádky. I přes

nepříznivé počasí si děti výlet užily. Svezly se pohádkovou mašinkou, zhlédly pohádku „O neposlušných kůzlátkách“ a podívaly se do Rumcajsovy ševcovny, kde poznaly ševcovské řemeslo a jak se u Rumcajse, Manky a Cipíška žilo.

Ve čtvrtek 5. října 2017 pozvala předškoláky ze třídy Sluníček a Včeliček paní

knihovnice do knihovny. Děti čekal zajímavý program v rámci Týdne knihover který se koná v celé republice a letos je zaměřen na podporu čtenářství dětí předškolního věku a na spolupráci s rodiči. Děti si dopoledne užily při poslechu pohádky o žabích kamarádech z knih Kvak a Žbluňk a vyrobily si dráčka.

kollektiv učitelek mateřské školy

ŠKOLNÍ STRÍPKY

DENÍK Z TÝDENNÍHO POBYTU NA ZELENÉ ŠKOLE V JAROSLAWIECI

Rok se s rokem sešel a naše partnerská škola z polské Sobótky nás opět přizvala na Zelenou školu, kterou jsme společně absolvovali v letovisku Jaroslawiec u Baltského moře.

ČTVRTEK 14. 9. 2017

Je krátce před šestnáctou hodinou a před školou se shromažďují žáci, kteří se již těší na zájezd k Baltu. Za vydatného deště přecházíme k přistavenému autobusu, abychom naložili všechna naše zavazadla. Ještě musíme zkontrolovat pasy a nezbytné dokumenty, děti naposledy zamávají rodičům a můžeme vyrazit do Polska. Hned za Jičínem se dostáváme do první kolony, kterých bude během cesty ještě několik. Cedula podél silnic hovoří prostě jasně: „MUSÍME TO OPRAVIT.“ Nezbyvá nám tedy než se obrnit trpělivostí. Cesta do Sobótky se tak protahuje a do mezizastávky na cestě do Jaroslawiece přijíždíme až v půl deváté večer. Je pro nás nachystána večeře a po ní máme ještě malou chvíli na odpočinek, než se vydáme na noční přejezd k Baltskému moři.

PÁTEK 15. 9. 2017

I noční cesta na sever trvá déle než loni, a tak přijíždíme do Jaroslawiece až těsně před devátou hodinou ránní. I zde nás při vystupování z autobusu skrání déšť, ale protrhaná mračna nám dávají naději, že se počasí brzy zlepší. Rychle se ubytováváme, abychom mohli zajít na pozdní snídani. Po ní vyrazíme poprvé na pláž. Po celonočním dešti je moře kalné a značně rozbourané, a tak si užíváme pohled na vysoké vlny, které vrážejí do bariér podél pláže. Fotoaparáty dětí tak jsou poprvé ve větší permanenci. Po obědě je pro účastníky Zelené školy nachystán turnaj ve vodním pólu. Čtyři zúčastněné týmy soutěží v jedné

Týmy	1.	2.	3.	4.	Skóre	Body	Umístění
	7. A	7. C	2. D	ZŠ Sobotka			
1. 7. A		1:5	0:4	1:3	2:12	0	4.
2. 7. C	5:1		0:6	0:2	5:9	2	3.
3. 2. D	4:0	6:0		1:0	11:0	6	1.
4. ZŠ Sobotka	3:1	2:0	0:1		5:2	4	2.

skupině systémem každý s každým. Výsledná tabulka je pak kvalifikací pro finále a souboj o 3. místo.

Základní část turnaje:

V souboji o 3. místo nejprve poráží třída 7. C třídu 7. A v poměru 3:1. A poté již přichází na řadu finále, ve kterém se naši pokoušejí vrátit porážku tříd 2. D ze základní části turnaje. A našemu týmu hrajícímu ve složení V. Bočková, M. Jirků, Ž. Vraná, P. Souček, T. Kuchař a J. Volf se to daří a vítězí přesvědčivě 3:1. Po večeri se koná ještě první diskotéka a ve dvaadvacet hodin se jde po náročném dni konečně spát.

SOBOTA 16. 9. 2017

V sobotu se probouzíme do zcela jasného dne, což nám ihned zvedá náladu. Během dopoledne máme začít plnit úkoly určené na závěrečnou slavnost – Neptunálie. Tematicky jsou letos zaměřené na pohádky, a tak máme vybrat pohádkovou píseň, nachystat si masky a převleky pohádkových postav, zhotovit vlajku, vybrat kandidátku na ženu pro Neptuna a naučit se pokřik. Jelikož je opravdu hezky, tak toho využíváme a jdeme nacvičovat pohádkovou píseň do parku nad mořem. S dětmi se domlouváme, že zastřešující postavou pohádkových bytostí bude všem známý Večerníček. A jelikož má tato postavička i svou píseň, máme o jejím výběru hned jasno. Ihned začínáme za doprovodu kytary s jejím nácvikem. A protože zpíváme s chutí, přidáváme i další

známe písně. To neuniká pozornosti kolemjdoucím turistům, kteří se zaujetím naslouchají a někteří nás i odměňují potleskem.

Odpoledne se celá skupina dětí rozděluje na dvě části. Menší skupina se přesouvá opět do krytého bazénu, kde se koná závod v plavání. Mezi dívkami plave nejrychleji Pawlina Odrozek (10,45 s.). Nejlepší naší závodnicí je Věra Bočková (12,24 s.), která obsazuje 2. místo. Chlapeckou část soutěže ovládá Filip Wiczorek (10,58 s.), nejlepším naším závodníkem je Tomáš Kuchař (12,13 s.), který končí na 3. místě. Ve zbylém čase si mohou všichni účastníci ještě zaplavat a na závěr si zahrát vodní pólo. Hrají dívky proti chlapcům, kterým těsně podléhají v poměru 4:5. Větší skupina dětí se přesouvá v době plaveckých závodů na pláž, kde si pětice týmů zahrává volejbalový turnaj. Někteří naši žáci mají s touto hrou jen malé zkušenosti, ale i tak obsazují pěknou 3. pozici. Na pláž později přicházejí děti z první skupiny a společně s ostatními se pouštějí do soutěže ve stavění z písku. K vidění je nakonec podmořský svět, pyramidy, mořská panna, velryba, delfín, hvězdice, obří mušle, dort nebo vafle.

Večeře je pro mnohé příjemným překvapením, neboť majitel areálu RAFA, kde jsme ubytovaní, zve všechny účastníky Zelené školy na pizzu. Po večeri jdeme ještě na pláž, kde pozorujeme západ slunce nad mořem.

NEDĚLE 17. 9. 2017

Po snídani se dozvídáme, že se odpoledne uskuteční pěvecká soutěž. Máme tedy za úkol nacvičit během dopoledne dvě soutěžní písně. První píseň má obsahovat alespoň jedno ze čtyř zadaných slov. Těmi slovy jsou slunce, nebe, měsíc a hvězdy. Druhá píseň je na volné téma. Jako tematickou píseň volíme Slavíky z Madridu. Na volné téma vybíráme s dětmi píseň Okoř, kterou dobře znají z hudební výchovy. Po několikerém přezpívání nám zbývá do oběda ještě dost času, a tak odcházíme na pláž, kde hrajeme míčové hry. Po obědě se přesouváme na malé náměstí v blízkosti pláže, kde zůstalo mobilní jeviště postavené během letní sezony. Toho využíváme pro naši pěveckou soutěž a všechny zúčastněné skupiny postupně zpívají nacvičené písně. Některým se daří méně, jiným více, ale dohromady je to opravdu vydařená zábava. Ještě zbývá vyhlásit vítěze, pro kterého je nachystán keramický „ZLATÝ SLAVÍK“. A toho nakonec získává naše skupina, z čehož máme pochopitelně velkou radost. Nedělní program však ještě není u konce. Po návratu do areálu se přesouváme do sportovní haly, kde se koná hra s názvem Nibylandia. S tou máme již zkušenosti z loňského roku, a tak víme, že vychází z děje polské bajky. Země Nibylandia je rozdělena do čtyř krajů a pro každý z nich je typická jedna barva. Náš kraj má barvu červenou a s tím souvisí řada úkolů, které plníme dle pokynů moderátora. Obyvatelé kraje musí být do příslušné barvy oděni a země musí být touto barvou také vyzdobena. Děti mají za úkol vytvořit vlajku země a složit hymnu. Znázorňují také dvě profese nebo sestavují jídelníček. To vše je svázáno s přidělenou barvou. Obyvatelé jednotlivých krajů během hry postupně zjišťují, že země není jen jednobarvná, ale že tu žijí i lidé dalších tří barev. Jejich kraje se tak postupně vybarvují, z čehož se všichni radují.

Po večeři máme osobní volno, které využíváme ke sportovním aktivitám. Hraje se fotbal, basketbal či volejbal. Ten, kdo nechce sportovat, má možnost zajít opět na pláž.

PONDĚLÍ 18. 9. 2017

Pondělní dopoledne je deštivé, a tak jsme rádi, že nejsme nikde venku. Přecházíme do kavárny nad pizzerií, kde mají děti za úkol vytvořit pohlednice s dvojjazyčným pozdravem z Jaroslawiece. S češtinou si naši žáci ještě vědí rady, ale s polským textem jim musejí pomoci jejich polští kamarádi. Společně se poté pouštějí do tvorby česko-polského slovníku. Vybírají často užívaná slova a snaží se je správně napsat v obou jazycích. Učitelé mezitím vyrábějí vlajku pro Neptunálie. Vystřihují, lepí, malují a tvoří postavu Večerníčka na velkou podkladovou plochu. Děti si poté ještě před obědem chystají kostýmy pohádkových postav s využitím krepového papíru a barevných čtvrtků.

Odpoledne se koná štafeta v plavání. Naše družstvo reprezentují dvě dívky (V. Bočková a E. Havlíková) a dva chlapci (T. Kuchař a J. Volf). Do své soutěžní štafety nastupují jako poslední družstvo, a tak již vědí, jakého času musí dosáhnout, aby byli nejlepší. Všichni čtyři plavou, jak nejrychleji dovedou, a výsledný čas je v cíli vítězný, když druhý tým poráží o 1,18 s.

Smíšená štafeta v plavání – výsledky:

1.	ZŠ Sobotka	0:54,50 s.
2.	2. D	0:55,68 s.
3.	7. A	1:00,51 s.
4.	7. C	1:10,79 s.

Děti, které se neúčastní plavecké štafety, jsou ve sportovní hale, kde probíhají štafetové závody v nejrůznějších disciplínách jako např. štafeta s míčkem na lžici, štafeta se švihadlem a pálkou nebo přehazovaná dvojic s využitím ručníku. Na závěr se konají nejrůznější taneční hry v kruhu a halou zní i zpěv.

Po večeři se losují slova, na která si máme nacvičit opět dvě písně, které budeme zítra prezentovat u večerního táboráku. Těmi slovy jsou VÍTR a KŮŇ. Společně s dětmi nás napadají různé písně, ale nakonec vybíráme „Severní vítr a „Když se zamiluje kůň“. Obě písničky poctivě nacvičujeme a trénujeme i Večerníčkovu píseň, neboť Neptunálie se k nám blíží. Kdo ještě nemá hotový kostým, tak využívá každou volnou chvíli, jiní jdou raději na diskotéku, která je pro ně opět připravena.

ÚTERÝ 19. 9. 2017

Ráno odjíždíme na celodenní výlet do přístavního městečka Ustka. Zde nás čeká vyjížďka krásným dřevěným korábem po moři. To není naštěstí příliš rozbourané, a tak plavbu sná většina pasažérů bez větších problémů. Po návratu do přístavu máme ještě dostatek času, a tak si můžeme prohlédnout městečko a nakoupit nějaké suvenýry a dárky pro naše nejbližší. Poté vyrážíme zpět do Jaroslawiece.

Po pozdním obědě máme možnost vystoupat na věž majáku, odkud je krásný výhled na celý Jaroslawiec. Večer se všichni scházíme u ohně, kde si opékáme buřty a zpíváme písně na vylosovaná témata. Pár dobrovolníků vystupuje i sólově s dalšími písněmi se přidává i skupina polských učitelů a naše skupina se nenechává dlouho přemlouvat a zařazuje do programu ještě několik českých písniček.

STŘEDA 20. 9. 2017

Je tu závěr našeho pobytu u Baltského moře. Dopoledne máme možnost zajít do přílehlého muzea jantaru, které zbudoval syn majitele areálu. Dozvídáme se, jak tento nález vzniká, prohlížíme si jeho různá zbarvení a i ty nejzajímavější druhy. Průvodce nás informuje o jeho ceně a o největších kouscích, které byly na světě objeveny a kde jsou k vidění. Počasně si pod lupou prohlížíme některé kousky jantaru, které v sobě ukrývají zkameněliny živočichů a rostlin, což je opravdu zajímavé. Na závěr celé prohlídky procházíme obchůdkem, kde si můžeme zakoupit různé produkty vyrobené z jantaru.

Odpoledne se již vše chystá na závěrečnou akci – Neptunálie. Naše děti se mění v pohádkové postavičky z Večerníčky. K vidění je Rumcajs, Manka i Cipisek, Maxipes Fík s Ájčkou, Křemílek a Vochoňmůrka, Bob a Bobek, Bolek a Lolek, Feri mravenec s Beruškou nebo Maková panenka a motýl Emarcel. Já jsem opět požádán, abych se chopil role Neptuna, bc

a vládce všech moří a oceánů. Po nalíčení jsem takřka k nepoznání. Vše je připravené a průvod pohádkových bytostí se může vydat za Neptunem na cestu městem až na pláž, kde na něj již netrpělivě čeká Alibaba a 40 loupežníků. Jednotlivé týmy musí nejprve splnit předem zadané úkoly, na kterých pracovaly po celý týden. Připraveny jsou i různé doprovodné soutěže a nakonec jsou Neptunem přidělena všem dětem jména mořských živočichů.

Po návratu do areálu Rafa je před námi poslední večere. Paní ředitelka děkuje našim hostitelům za pěkně strávený týden u moře a zdůrazňuje, že naše mnohaleté přátelství je opravdu vzácné a v českých školách se podobná spolupráce objevuje jen velmi zřídka.

Po večeri nás čeká už jen úklid pokojů a sbalení zavazadel. V půl deváté se přesouváme k autobusu, abychom vše naložili, a přesně ve 21 hodin vyrazíme zpět do Sobótky.

ČTVRTEK 21. 9. 2017

Do Sobótky přijíždíme po celonoční jízdě Polskem kolem půl sedmé ráno a ihned se odebíráme na snídani. Po ní přijíždí ke škole náš autobus, a my si tak můžeme jít naložit svá zavazadla. Loučíme se s našimi přáteli a odcházíme ještě do města, abychom si nakoupili v obchodě poslední dárky a typicky polské pochutiny. Kolem půl deváté pak odjíždíme domů.

Během celého týdne si děti užily mnoho zábavy při nejrůznějších sportech, společenských hrách či zpěvu. Poznaly různá místa, seznámily se s odlišnou kulturou, učily se vzájemně si naslouchat a porozumět.

Děkujeme našim přátelům za jejich péči, kterou nám po celý týden věnovali, a budeme se těšit na naše další setkání opět na jaře, kdy k nám přijedou na čtyřdenní pobyt.

Radek Štaff

KNIHOVNA

ŘÍJEN V KNIHOVNĚ

S příchodem října se v knihovnách opět rozběhl Týden knihoven – akce s celostátní působností pořádaná Svazem knihovníků a informačních pracovníků České republiky, k níž se pravidelně připojuje i naše knihovna v Sobotce.

Letos jsme ale malinko zaimprovizovali. Na říjen se sešlo akcí povícero a než se soustředit pouze na jeden tý-

den, snažili jsme se je alespoň trochu časově rozložit. Pro Sobotku tedy tento rok platí ne Týden knihoven ale Říjen v knihovně.

Na co všechno jste se mohli a stále můžete v tomto období v knihovně a s knihovnou těšit?

Letošním ústředním tématem Týdne knihoven se stala práce knihoven

s dětmi předškolního věku a jejich rodiči. Proto hned ve čtvrtek 5. října navštívily knihovnu dvě třídy dětí z místní mateřské školy a s kolegyní knihovnicí Olínkou Třískovou spolu prožily jedno z dobrodružství žabáků Kvaka a Žbluňka. Malé děti se na podzim mohou těšit ještě na jedno čtení – tentokrát bude se studenty Studia Šrámkova domu pod vedením MgA. Lady Blažejové.

V pátek 6. října dopoledne vypukla v knihovně velká sláva – na čtenáře byli pasováni žáci druhých tříd zdejší základní školy. Pro děti to není úplně jednoduché, musí prokázat znalost písmenek, vědět, jak se s knížkou zachází a co se naopak knížkám vůbec nelíbí, musí složit slavnostní slib Rytíře knih. Na oplátku si z knihovny odnesly svůj první čtenářský průkaz, novou knížku a snad i chuť číst.

Tentýž den v 18:00 hod. byla v knihovně vernisáž zahájena **výstava ornitologa Pavla Kverka 35 let s králem ptačích pěvců**. Při této příležitosti jste mohli také s panem Kverkem o jeho životě se slávky pobesedovat. Pan Kverek dokáže svým vyprávěním zcela nadchnout, slávky žije a má dar své nadšení předávat dál. Slávici v něm mají velkého ochránce. Výsta-

Děti Mateřské školy Sobotka, třída Včeliček v knihovně F. Šrámkova v rámci „Týdne knihoven“. Foto: H. Reslová

vu si můžete prohlédnout až do konce listopadu vždy ve výpůjčních hodinách knihovny.

O týden později, v **pátek 13. října v 18:00 hod.**, proběhne v sále sobotcké spořitelny druhá z cyklu přednášek **Modrá krev Sobotecka**. O rodu pánů Zajíců z Házmburka, zvláště o Mikuláši Zajícovi z Házmburka, bude hovořit Mgr. Ondřej Vodička, PhD., odborný pracovník Oddělení pro soupis a studium rukopisů Masarykova ústavu a Archivu Akademie věd České republiky, připomenut bude také rod Šelmlberků. Patronem večera je významný český historik, univ. prof. Petr Čornej, který přislíbil svou osobní účast, večerem bude opět provázet prom. historik Karol Bílek.

V **sobotu 14. října** se již potřetí projdeme opět s Karolem Bílkem po staré Sobotce. Sraz všech, kdo se chtějí více dozvědět o historii Sobotky, v 10:00 hod. na náměstí u Městského kulturního střediska. A cíl naší procházky? Nechte se překvapit.

V závěru měsíce, v **pátek 27. října**, budeme v knihovně cestovat. Manželé Monika a Jiří Vackovi nás na své přednášce **Nový Zéland sakra na těžko** zavedou až na daleký Nový Zéland, kam se vydali s malými dětmi a samozřejmě na kolech. Během tří měsíců najeli přes čtyři tisíce kilometrů, kdy spali převážně ve stanu. Navštívili mnoho krásných míst, seznámili se s „Kiwíky“,

jak si obyvatelé této ostrovní země říkají. Přes svou náročnost to byla nezapomenutelná cesta s zážitky, o které s námi rádi podělí.

V prvním říjnovém týdnu platila, ta jako v minulých letech, čtenářská amnestie. Ti zapomnětliví mohli bez obavy přinést knížky, které měly být již dávno vráceny. Novým čtenářům a těm kterým v tomto týdnu roční registrace skončila, byla tato založena nebo prodloužena zdarma. Po celý měsíc ještě potrvá burza vyřazených knih, které se pak znovu otevře v březnu příštího roku.

Všichni jste zváni, nejen v říjnu do knihovny.

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih, pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

Irena Obermannová: **Dobré duše**. První detektivní román této autorky. Dobré duše jsou klasickou detektivkou, ale mimořádná hrdinka, hra v šach a filozofické úvahy o dobru a zlu z ní činí zcela ojedinělou četbu.

Dita Táborská: **Malinka**. Román je především svižně a vtipně vyprávěný příběh, který s nesmlouvavou naléhavostí zobrazuje krizi lidské identity, zamýšlí se nad její podstatou a právem na ni. Rodičovství v mnoha podobách se v něm vymyká definicím. Postavy románu se navzájem potřebují k životu, ale ten je často škodolibě plácá přes prsty.

Jáchym Topol: **Citlivý člověk**. Topolův dobrodružný román ze současnosti se dotýká v zemité grotesce témat, která

znepokojují lidstvo odjakživa, jako jsou víra, stárnutí, smysl života, sebevražda, láska, rodičovství, i těch, která patří k právě žhavým – „stěhování národů“, politická korektnost, krymský konflikt, meze politiky...

Beletrie pro mládež

Iva Procházková: **Myši patří do nebe**. Fantaskní příběh s nečekanou a nápaditou pointou, napsaný jako humorné vyprávění o dvou kamarádech. Velké přátelství myšky Šupito a lišáka Bělobřicha je dramaticky přerušeno, ale oba přátelé se znovu setkají v přivítivé zemi na hranici mezi životem a smrtí, kde prožívají podivuhodná dobrodružství.

Thierry Robberecht: **O vlkovi, který vypadl z knížky**. Bum! Z obrázkové knížky v přeplněné dětské knihovničce vypadne vlk. Je celý popletený a moc se

bojí. Jak se zase dostane zpátky? Skáče z jedné pohádky do druhé, potkává v nich ovečky, princezny a dokonce i dinosaury... A mezitím kdesi hořce pláče holčička s červeným čepečkem, protože vlk z její pohádky se někde ztratil. Jak tenhle zmatek dopadne?

Marcin Mortka: **Příhody Tappiho z Šeptajícího lesa**. Srdce má Tappi stejně tak velké jako panděro. V kouzelném Šeptajícím lese bydlí viking Tappi. Ne to ovšem žádný rabiát, jak byste si mohli myslet. To nejhorší, čeho se od něj můžete dočkat, je hrozné kručení jeřabího břicha, když má hlad. Syřinatý obr je totiž dobrák od kosti.

Naučná literatura

Reiner Stach: **Kafka – Rané roky**.

Michaela a Karl Vocelkovi: **František Josef I.**

Tibetská kniha mrtvých. Bardo thodol (překlad: Josef Kolmaš)

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

František Dolenský: Historiky veselé i smutná. Příběhy sobotckých hostinců a přezdívek aneb na pivo z Moskvy přes Poštu až do Prdele. Editorka Radka Nováková. Vydala Slávka Chrpová, 80 s. Bez místa, bez vnočení, bez ISBN, bez ©.

V Sobotce nás už není mnoho, kdo pamatujeme rázovitou osobnost pana Františka Dolenského. Vyučený zahradník, vášnivý novinář, regionální politik, znalec staré Sobotky, kronikář, filatelista atd. Do trvalého povědomí vešel hlavně svou literární činností. Byl

především neúnavným dopisovatelem turnovských Pojizerských listů. Ve třicátých a čtyřicátých letech 20. století zásoboval každý týden aktuálními zprávami z města a okolí, ale tiskl zde i s vzpomínkové povídky a fejetony většinou se sobotckými náměty. V Turno

u Müllerů mu také redakce Pojizerských listů vydala v roce 1932 útlu knížku *Historky veselé i smutné* (48 s.). Jeho vnučka Radka nyní připravila reedici této knížky a navíc přepsala z rukopisu i dosud neuveřejněné *Příběhy soboteckých hostinců a přezdívek*. Tento text vhodně doplňuje přetisk článku Františka Stašky o soboteckém pohostinství v roce 1992. Škoda, že nebylo přihlédnuto také k článkům dr. Vladimíra Šulce o soboteckých hostincích, které vyšly ve ZŠS. I tak vznikla knížka, která potěší každého Sobotáka, přivede čtenáře ke vzpomínkám na dávné časy a ty mladší donutí pátrat v rodové tradici či hledat podrobnosti u pamětníků. I já

jsem se s překvapením dozvěděl, že mé matce říkali v době, kdy byla předsedkyní MNV, Kateřina Veliká – znal jsem pouze její obecně rozšířenou přezdívku starostenka, kterou vymyslel pan profesor Václav Hejn.

Edice je provedena pečlivě, tisk rovněž. Text doprovází přes třicet reprodukcí dobových fotografií a pohlednic, připomínajících autora vzpomínek, období I. světové války, sobotecké hostince i starou Sobotku. Některé by chtěly přesnější popisku (třeba pan hoteliér z Besedy se jmenoval Srp, ne Srb) – a chybí pěkná velká portrétní fotografie pana Dolenského a jeho životopis.

Na závěr je připojen šestistránkový

abecedně uspořádaný slovníček poznámek a vysvětlivek zastaralých pojmů, zeměpisných názvů, historických osobností, cizích slov apod., užitečný zvláště mladé generaci.

Vydavatelský kolektiv, především Radka Nováková-Dolenská a její dcery Slávka Chrpová a Jarmila Zderadičková si zaslouží za tuto knížku poděkování. A věřme, že nezůstane jen u této jedné edice. Vždyť v pozůstalosti Františka Dolenského je obsáhlý rukopis *Praská to* (o Sobotce v roce 1945), za reedici by stála delší povídka *Kačka s linoryty* Přemka Dolenského a další tištěné i rukopisné materiály.

Radko, pokračujte!

K. B.

VÝTVARKOU VŠE NEKONČÍ, NAOPAK ZAČÍNÁ !!

„Chtěla bych, aby „Výtvarka“ odstartovala cyklus každoročních výstav dětských prací v městské knihovně,“ hned v úvodu zdůraznila MgA. Adéla Brabcová, výtvarnice a učitelka Základní školy v Sobotce.

Nádherné dětské práce vytvořené různými výtvarnými technikami, rozzářené oči a milý úsměv paní MgA. Adély Brabcové byl nejen pro mne, ale pro všechny účastníky vernisáže výstavy v městské knihovně, tím nejkrásnějším zahájením školního roku. Výstava s názvem „Výtvarka“ celý měsíc prezentovala výtvořené děti ze sobotecké základní školy. Nádherná díla se rodila pod vedením zkušené výtvarnice. Myslím si, že mnozí z našich čtenářů Adélu Brabcovou znají, ale neodolala jsem, abych si s ní pohovořila. A o čem? O ní samotné, o jejím „kumštu“, o životě, o tom, jak se jí daří.

„Adélko, jak jsi se dostala k malování, je to tak říkajíc dar od Boha?“

„Malování pro mne nebylo jen koníčkem, byla to totální vášeň. Rodiče říkali, že jak jsem byla schopna držet tužku, hned jsem kreslila. Malovala jsem i po zdi, i v noci jsem malovala při baterce v posteli,“ smála se Adéla.

„Věnovala jsi se umění i v rámci svého studia?“

„Samozřejmě, už od 4 let jsem kreslila a v letech 1988 – 1994 jsem navštěvovala Lidovou školu umění, kterou vedl ak. malíř Stanislav Kovář.

(Pozn.: český grafik z Mladé Boleslavi, který se zabýval především užitou grafikou, plakátovou tvorbou, byl výtvarníkem výstav českého skla po celé Evropě a autorem knižních ilustrací a log).

Následující dva roky (1994 – 1996) jsem studovala Střední uměleckou školu ve Frýdlantu, obor užitá grafika. Podle mne to byla úplně pohodová škola, ale mým rodičům se moc nelíbila a rozhodli, že půjdu jinam. Je pravda, že jsem snad byla skoro jediná, která tam malovala, ale ta škola mi dala strašně moc. Dala mi skvělý kolektiv, díky této škole jsem se osamostatnila,“ dodala s trochou nostalgie.

„Co tedy následovalo? Další studium Tě uspokojilo?“

„Naši mne přihlásili na Výtvarnou školu Václava Hollara do Prahy. Byla strašná spousta přihlášených, tenkrát asi přes 300, brali jednu třídu, a já jsem se tam dostala. Vystudovala jsem obor propagační výtvarnictví a studium zakončila maturitou v roce 2000. Tam se každý snažil být nejlepší. Věnovali jsme se sochařině, malování, kresbě, grafice. Grafika mně hodně přirostla k srdci.

Tato škola má dlouholetou tradici a učí tam opravdové kapacity. Studium nebyla žádná legrace. Pořád je velmi těžké se tam dostat.“

„Postoupily jsme k maturitě. Co následovalo dál?“

„Ve třetím ročníku jsem si zkušebně udělala zkoušky na Akademii výtvarných umění, udělala jsem je, ale nemohla jsem být přijata, protože jsem neměla maturitu. Za rok jsem si to zopakovala, ale přijata jsem už nebyla. Já jsem se za ten rok posunula někam trochu jinam a oni už o mne nestáli. Víš, ono je to velmi složité, pro dvacetiletou výtvarnici najít svůj styl, svoje zaměření.“

„Lze říct, že jsi byla ještě umělkem nevyzrálá?“

„Ve své podstatě ano. Na akademii jsem se nedostala a vůbec jsem toho nelitovala. Potřebovala jsem se najít. Měla jsem značné rezervy ve znalosti cizího jazyka, a tak jsem na rok šla studovat angličtinu. Další rok jsem šla znovu na Akademii a tam si mne vybral profesor Beran, který je označován za zakladatele „hyperrealistické malby“. Byl to strašně skromný člověk. Já jsem postoupila do posledního kola přijímacího řízení, a když mi pan profesor řekl, že se rozhoduje mezi mnou a jednou kolegyní, tak jsem si současně uvědomila, že

na tuhle školu nechci. Všichni tam byli takoví introverti a já jsem věděla, že pokud na téhle škole zůstanu, už nikdy nic nenamaluji. Já jsem daleko víc komunikativní a lidi kolem sebe potřebuji, já lidi musím mít ke své práci.“

„A nebyla to škoda z akademie utéct? Nelituješ?“

„Ne, rozhodně nelituji – i když mi spousta lidí říká, že jsem to měla zkusit další rok znova (běžně se tam uchazeči hlásí i 5x). Já jsem dál byla čtyři roky tzv. na volné noze. A pak najednou jsem potkala pana Kettnera z Mladoboleslavského divadla a on mne přivedl k divadlu. Odmala jsem se o divadlo zajímala, chodila jsem jako malá do dramáťáku a on mne přivedl ke scénografii.“

(Pozn.: Scénografie je označení pro výtvarnou složku divadla nebo filmu. Kromě toho se jedná také o jeden z oborů divadelní vědy, který se zabývá výtvarnými projevy v divadle zejména z teoretického a historického hlediska).

„Přihlásila jsem se na DAMU a v roce 2007 studium ukončila bakalářským titulem (BcA) v oboru divadelní scénografie a kostýmu. V ročníku nás bylo celkem 7 studentů,“ doplnila Adélka.

„Pořád mi ale u divadla chybělo uplatnění detailu. Během posledního roku na bc jsem se dostala k natáčení absolventského FAMU filmu, u filmu jsem pak byla asi 5 let. Vystudovala jsem magisterský obor filmové a televizní scénografie a architekturu, a ukončila titulem MgA v roce 2011. Jako filmová architektka jsem např. navrhovala kulisy, tvořila jsem tzv. vizuální podobu filmu, dělala jsem kostyměrku, navrhovala jsem kostýmy, navrhovala stylový nábytek a oblečení. Dělala jsem vedoucí výpravy, připravovala scénu. Později jsem se dostala k celovečerním filmům, dokonce jsme s jedním filmem byli nominováni na Českého lva za kameru,“ s rozzářenými očima vyprávěla Adéla.

„Uplatnila jsi vůbec svoji znalost angličtiny?“

„Samozřejmě uplatnila. V té své „filmové době“ jsem i učila. Byla jsem lektorkou pro zahraniční studenty při praktické výuce ve studiu FAMU.“

„A jsmě v místě Tvého současného působení, a to na sobotecké základní škole. Jak jsi se vůbec sem k nám dostala?“

„Při mateřské dovolené jsem začala organizovat 2x denně kurzy kresby a malby, vedla jsem celodenní workshopy kreslení. A pak asi náhoda chtěla a já jsem se dostala sem na školu. V letech 2013 – 2014 jsem si na pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové dodělala pedagogické vzdělání a učím.“

Film a mateřství bohužel nejde moc dohromady. Všechny nabídky jsem s příchodem mé dcery musela odmítnout a volit tak jiné zaměření. Ve škole jsem ale velmi spokojená a určitě tak své volby nelituji – naopak, neměnila bych.“

...a tak udělala Adélka poslední pomyslnou tečku za naším rozhovorem.

Moc děkuji za vyčerpávající odpovědi a myslím si, že jménem všech našich čtenářů Ti mohu ze srdce popřát hodně osobní i pracovní spokojenosti. Děkujeme a těšíme se na další krásnou výstavu.

Ilona Jalovecká

K dokreslení úspěchů našich dětí pracujících pod vedením paní učitelky MgA. Adély Brabcové přikládáme citaci z článku Soboteckého školáka (časopisu ZŠ Sobotka):

Mezinárodní dětská výtvarná soutěž Lidice 2017

Naši žáci dosáhli obrovského úspěchu. Získali medaili za kolektivní práci! Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice (MDVV Lidice) byla založena v roce 1967 k uctění památky dětských obětí z české obce Lidice zavražděných německými nacisty a všech dalších dětí, které zahynuly ve válečných konfliktech. Tato původně národní výstava se stala v roce 1973 výstavou mezinárodní a během své historie se stala dobře známou nejen mezi dětmi a učiteli u nás, ale do slova v celém světě. V posledních letech do soutěže přichází pravidelně více než 25 000 velice kvalitních výtvarných děl od dětí nejen z České a Slovenské republiky, ale i z dalších 60 – 70 států, včetně tak vzdálených zemí jako jsou Čína, Japonsko, Filipíny, Indie, Keňa,

Malajsie, Srí Lanka nebo Zimbabwe. MDVV Lidice je jednokolová soutěž pro děti od 4 do 16 let pro všechny typy škol a organizací, které pracují s dětmi – mateřské školy, základní školy, základní umělecké školy, speciální školy, střediska volného času dětí a mládeže, domy dětí, víceletá gymnázia a ostatní střední školy. Zúčastnit se mohou i jednotlivci. Odborná porota složená z učitelů výtvarné výchovy a výtvarníků vybírá pro expozici přibližně 1 400 prací, oceněným pracím je uděleno čestné uznání a nejlepším pracím medaile Lidická růže.

Letos do ní bylo zařazeno 23 715 plošných prací, 823 fotografií, 112 filmů a 1040 výtvarných objektů z 83 zemí celého světa. A v této obrovské konkurenci získala naše škola jednu ze šesti medailí za kolektivní práci, konkrétně za výtvarný objekt „10 000 mil nad Českým rájem“, který vytvořili žáci třídy 7. A. Dalšího ocenění se dočkali žáci třídy 6. B a 7. B, kteří obdrželi za své dílo „Sobotecká ponorka“ čestné uznání. Stejně ocenění získali žáci 6. A za kolektivní práci lepené grafiky „Zikmund a Hanzelka a jejich cesta Sobotkou“.

Ilona Jalovecká

ŠACHOVÝ KLUB

V roce 2009 byl v Sobotce obnoven šachový klub, který úspěšně navázal na několik let přerušenu šachovou tradici v městečku. Započali jsme spolupráci, s šachovým kroužkem v ZŠ Sobotka, kde jsme pomáhali s tréninkem žáků panu učiteli Kroftovi. Po jeho odchodu ze školy převzal náš šachový klub vedení šachového kroužku ve škole. Několik našich bývalých i současných žáků posílilo družstva Sobotky 2009 o. s., a to jak áčka v krajské soutěži, tak béčka v regionálním přeboru. Naši žáci projevili dokonce zájem o účast na velmi silně obsazeném turnaji 9. 9. 2017 v rapid šachu dospělých v Turnově. V silné konkurenci se sice umístili ke konci startujících, avšak všichni si nějaký bod přivezli, takže se již těší na příští ročník šachové sezony.

Šachový kroužek ve škole navštěvuje cca 10 – 13 žáků. V minulosti jsme se účastnili výrazně silně obsazených turnajů, kde jsme dosáhli velmi dobrých výsledků – zmiňme například první místo Petra Pipka a jeho další umístění v pořadí turnajů, druhá a třetí místa Petra Čerycha a Honzíka Hlavatého a ani Honzík Jirků nezklamal. Tito jmenovaní žáci již ze školy odešli, avšak jsou tu další mladší žáci se stejným zápalem a nadšením pro šachovou hru, o nichž se určitě zmíním v dalším příspěvku.

Za šach klub Sobotka 2009 o. s.

Lubomír Martínek

VÝCVIK PSŮ V SOBOTCE

Rády bychom Vás pozvaly na obnovené cvičiště psů v Sobotce.

V minulosti v Sobotce fungovala úspěšná organizace, která se zabývala výcvikem psů, členové organizovali zkoušky výkonu a sami se účastnili různých závodů. Jak šel čas, tak postupně došlo k ukončení jejich činnosti a prostor pod Humprechtem chátral a klubovna cvičiště byla zničena nenechavci.

Rok 2014 byl zlomový, malá skupinka tvořená občany Sobotky se domluvila a rozhodla se výcvik psů v Sobotce obnovit. A jak to vše začalo? Nejprve jsem navštívil představitele města a ti nás překvapili velmi pozitivním přístupem k naší myšlence. A pak nás čekala už jen práce. Nejprve úklid – plastové lahve, sklo, polámané větve. Následovalo posekání travnaté plochy a v neposlední řadě i vnitřní úklid klubovny. Vynesení a vyvezení nepořádku, zničeného vnitřního vybavení, na kterém se podepsal zub času.

Dne 3. 4. 2015 oficiálně vznikla ZKO Sobotka – Humprecht, která je zároveň součástí Českého kynologického svazu v Praze. Hlavní náplní činnosti je výcvik psů – sportovní kynologie. Výcvik probíhá každou neděli od 9:00 hodin. Při výcviku používáme metodu pozitivní motivace – míčky, pamlsky, pochvala. V současné době se pracuje

foto: R. Vokounová

foto: R. Vokounová

na tvorbě webových stránek www.zkosobotka-humprecht.cz, kde najdete podrobnější informace o naší činnosti a také kontakty.

Důležitou fází činnosti naší organizace byla renovace základny – klubovny. Po původní budově zůstaly jen obvodové zdi. Nejprve byla provedena pokládka nové střešní krytiny a pak nás čekaly práce v interiéru, zateplení střechy, obložení palubkami včetně jejich nátěru, a tak jsme se ocitli až na konci roku 2016.

V letošním roce jsme se naopak věnovali především práci na exteriéru základny, ze střechy bylo odklizeno listí a celá základna byla opatřena novým nátěrem. Všechny tyto aktivity byly prováděny formou brigád, kterých se aktivně účastnili všichni členové naší ZKO, za což jim patří velký dík.

V závěru bychom chtěli poděkovat představitelům města Sobotka za podporu naší činnosti a pomoc pracovníků města při péči o travnatý porost (mulčování).

Lenka Janatková a Jaroslava Burešová

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

KULTURNÍ KALENDÁŘ

(září – říjen 2017 – vybraná výročí s letopočtem končícím sedmičkou)

- 14. 10. 1807 se narodil vynálezce **Václav Novák**, zakladatel strojnické dílny v Sobotce.
- 23. 9. 1837 se v Praze narodil vlastenecký právník **Karel Vyšata**, působil v Liberci a Jičíně.
- 3. 9. 1847 se v Sobotce narodil **Antonín Čapek**, tiskař, básník, přítel básníka Václava Šolce.
- 16. 10. 1857 se narodil **Jan Mach**, tajemník okresního výboru a kulturní činitel Sobotky.
- 28. 10. 1887 se narodil **Josef Bryksí**, libošovický učitel a spolkový pracovník, známý včelař.
- 20. 9. 1897 se narodila **Ludmila Eichlerová**, lidová malířka, žila v Oseku a v Horním Bousově.
- 20. 9. 1897 se narodil domousnický obecní kronikář a vlastivědný pracovník **Václav Petrášek**.
- 5. 9. 1907 zemřel vesecký rodák, právník, prezident krajského soudu **Josef Ježek z Pravomíru**.
- 11. 9. 1907 zemřel dlouholetý sobotecký okresní starosta **Matěj Macoun**, rodák z Oseka.
- 26. 9. 1907 se narodil vlastivědný pracovník našeho kraje, učitel **František Vojtíšek** z Libáně.
- 28. 9. 1907 zničil **veliký požár** polovinu obce Osek se vzácnými lidovými roubenými stavbami.
- 28. 10. 1907 zemřel ředitel českého zemského archivu v Praze, spisovatel **František Dvorský**.
- 31. 10. 1907 zemřel novinář **Josef Hrdlička** ze Sobotky, redaktor deníku Národní politika aj.
- 16. 9. 1917 zemřel přírodovědec a pedagogický pracovník **Josef Novák**, rodák z Malechovic.
- 12. 10. 1917 zemřela **Luisa Jeřábková, roz. Šolcová**, herečka studentského divadla v Sobotce.
- 23. 10. 1917 se narodil známý sobotecký spolkový a samosprávný pracovník **Stanislav Mrskoš**.
- 3. 10. 1927 se narodila podkostecká chalupářka, spisovatelka **Vlasta Ječná**, dříve Gregorová.

16. 9. 1937 se narodil zpěvák **Pavel Bobek**, jehož rodové kořeny sahají do Dolního Bousova.
 28. 9. 1937 zemřel sobotecký rodák, vlastenecký kněz **Jan Křtitel Hájek**, přítel Josefa Pekaře.
 27. 10. 1947 zemřel **Josef Tůma**, dlouholetý hasičský funkcionář, žil dlouho v Markvarticích.
 4. 9. 1947 se narodil ekonom **Miroslav Luštický**, dlouholetý fotbalový hráč, trenér a rozhodčí.
 17. 10. 1957 zemřel malíř **Jaroslav Kutman**, učitel, majitel malířské školy, odborný spisovatel.
 20. 10. 1977 zemřel **Antonín Janda**, významný herec soboteckého ochotnického divadla.
 15. 9. 1987 zemřela čestná občanka Sobotky **Marie Hejnová**, významná kulturní pracovnice.
 11. 9. 1987 zemřel jihočeský básník a spisovatel **Ladislav Stehlik**, přítel Šrámkovy Sobotky.
 27. 10. 1987 zemřel vlastivědný pracovník **Alois Černý**, redaktor Domousnického zpravodaje.
 18. 9. 2007 zemřel herec **Josef Vinklář** z Podůlší, častý aktivní účastník Šrámkovy Sobotky.

BLAHOPŘEJEME

Naše dnešní blahopřání patří pěti osobnostem, shodou okolností pěti dámám, které už dlouho spolupracují s naším časopisem. První je věrná spolupracovnice Šrámkovy Sobotky, prof. **Ludmila Budagovová** z Moskvy, která se 3. září dožila 85 let.

Vůbec se nechce věřit, že 4. října bylo 80 let paní **Květě Pažoutové** ze Sobotky. Gratulovat by jí měli přijít nejen baráčníci, ale i několik generací absolventů mateřské školy.

JUBILEA

5. 8. 2017 oslavil 80 let pan **Antonín Chytrý** ze Sobotky, na Celné 168. Pan Chytrý pochází z Rovně, má tři děti, šest vnoučat a pět pravnoučat. Je to muž stále čilý, má mnoho koníčků. Na základní vojenské službě byl u pohraničnicků a pak se stal vojákem z povolání. Poté začal pracovat ve Šlechtitelské stanici na Semínově Lhotě, v Liazu a ve Frutě. Každou práci měl rád. S manželkou si pořídili chatu, pan Chytrý chová včely, pěstuje zeleninu a květiny. Zahradkářem je rád, práce na zahradě ho baví.

11. 9. 2017 oslavila 80. narozeniny paní **Vlasta Čermáková** ze Sobotky, Krátká ulice. Narodila se v Kolíně, bydlela také ve Starém Místě. Má tři syny. Jeden bydlí na Veliši, druhý v Jičíně a třetí na Bačalkách. Má šest vnoučat a jedno pravnouče. Je vždy ráda, když děti přijedou, má z nich radost. Paní Čermáková s láskou vzpomíná na práci, kterou dělala. Pracovala jako vedoucí cukrárny v Jičíně u Jičínské brány. Nyní žije v Sobotce v DPS, jako jedna z prvních obyvatel, a moc se jí zde líbí.

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

SRPEN

Dne 11. srpna v pozhnaném věku 90 let zemřela paní **Helena Marešová** ze Sobotky. Dne 18. srpna zemřela ve věku 84 let paní **Lidmila Šulerová** ze Sobotky, rozená Slavíková. Dne 22. srpna ve věku 82 let zemřela paní **Lidmila Lemberková** za Sobotky, rozená Houzvíčková. Dne 24.

Spisovatelka **Marie Šedivá**, dobšická chalupářka, oslavila 19. října 75. narozeniny.

Sedmdesátiny si připomněla 7. září paní **Alena Krejčíková** ze starého soboteckého rodu Zakouřilových, bez níž si neumíme představit poslední rozloučení se zemřelými v širokém okolí Sobotecka a Jičínka.

A nakonec posíláme upřímné blahopřání i do Vesce naší věrné spolupracovnici, kronikářce **Marii Šimůnkové**, která se narodila 7. září 1952.

K. B.

14. 9. 2017 oslavil 80 let pan **Jaromír Vokráčko** ze Sobotky z ulice Jarmily Glazarové. Bydlí ve svém domě, který si s manželkou postavili. Je již osmnáct let vdovcem. V domě bydlí se synem a jeho rodinou. Pan Vokráčko pochází ze Skuřiny. 43 let pracoval ve Frutě a svou práci měl rád. Má tři děti, šest vnoučat a dvě pravnoučata. Jeho koníčkem je myslivost. Pan Vokráčko je stále čilý.

21. 9. 2017 oslavila krásné 91. narozeniny paní **Jaroslava Folprechtová** ze Sobotky, Spyšovské ulice. Paní Folprechtová žije se svým synem, který se o ni stará. Je po úraze, nyní zase pobývá doma a snaží se chodit s chodítkem. Paní Folprechtová má na svůj věk vynikající paměť, výborně se s ní rozpráví.

24. 9. 2017 oslavila 93. narozeniny paní **Anna Králová** ze Spyšové. Paní Králová je stále čilá, žije ve svém domě společně se synem a snachou, kteří o ni pečují. Vše si pamatuje, má zájem o aktuální dění ve světě i doma ve vesnici. Po celý život, jak vzpomíná, pracovala v zemědělství.

Všem oslavencům přejeme štěstí, zdraví, spokojenost a pohodu do dalších let.

Hana Rulcová

srpna zemřela ve věku 71 let paní **Hana Folprechtová** ze Sobotky.

ZÁŘÍ

Dne 2. září zemřel ve věku 90 let pan **Vladimír Havránek** ze Sobotky. Dne 13. září zemřel sobotecký rodák **doc. Ing. Radko Volf, CSc.**, ve věku 73 let. Vzpomínku přineseme příště. Dne 20. září zemřel náhle ve věku nedožitých 73 let pan **Karel Mistalér** ze Sobotky.

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE A OKOLÍ

27. 10. / 18:00 – **Cestopisná přednáška Nový Zéland**
Městská knihovna F. Šrámka Sobotka
28. 10. / 17:00 – **Bába z ledu** – Kino Sobotka
29. 10. / 15:00 – **Rozloučení se sezonou**
koncert zámek Humprecht
7. 11. / 18:00 – **Stravou a bylinami pro podporu imunity**
přednáška Městská knihovna F. Šrámka
10. 11. / 18:00 – **Lobkovicové** – přednáška – sál spořitelny
11. 11. / 17:00 – **Já padouch 3** – Kino Sobotka
16. 11. / 18:00 – **Železniční přejezdy**. Aktualizovaná pravidla v silničním provozu – přednáška Muzeum F. Šrámka
25. 11. – **Adventní dílna** – Kompas
1. 12. / 18:00 – **Adventní čtení pro děti i dospělé** – Městská knihovna F. Šrámka, účinkují studenti Studia Šrámkova domu a žáci Základní umělecké školy Sobotka
2. 12. – **Cantus** – koncert – zámek Humprecht
2. 12. / 19:30 – **Křest CD Ježíšku přines!**
z dílny **S. Janouška** – divadlo Solnice v Sobotce
3. 12. / 17:00 – **Rozsvěcení vánočního stromu**
náměstí v Sobotce
4. 12. – **Mikulášská nadílka** – sokolovna v Sobotce
8. 12. / 18:00 – **Albrecht z Valdštejna** – přednáška sál spořitelny v Sobotce
9. 12. / 17:00 – **Emoji ve filmu** – Kino Sobotka
10. 12. / 14:00
Pohádka pro děti – **Bubák Kája**
divadlo Solnice v Sobotce
15. 12. – **Vánoce v divadle** – divadlo Solnice v Sobotce – vystoupí členové Studia Šrámkova domu
15. 12. / 18:00
Slavnostní Věneček – sokolovna Dolní Bousov
17. 12. / 10:00 – **Živé jesličky** – náměstí v Sobotce

LONDÝN Z PARDUBIC? SEN SE STAL SKUTEČNOSTÍ!

Chcete vidět Big Ben, Tower Bridge, vyzkoušet Londýnské oko nebo vyrazit za nákupy na Oxford Street? Město historických památek a výhodných nákupů otevřelo své brány pro cestující z východních Čech, ale také třeba z Kolína či Jihlavy. Anglický skvost na řece Temži se tím stává ještě dostupnější. Největší evropská nízkonákladová letecká společnost Ryanair ve spojení s Letištěm Pardubice od 5. září otevírá novou přímou linku Pardubice-Londýn. Od podzimu navíc přivítá cestující nový moderní terminál. „Výstavba terminálu nabídne cestujícím moderní pohodlné prostory a doplňkové služby i novou příjezdovou komunikaci,“ uvedl náměstek hejt-

mana pardubického kraje pro dopravu Michal Kortyš.

Nejlepším obdobím k prohlídce Londýna je září a říjen. Obvykle bývá teplo a minimum dešťů. Za nákupy je nejpříhodnější vyrazit hned po Novém roce, kdy jsou výprodeje v plném proudu, ovšem díky posilující koruně jsou zde nákupy výhodné po celý rok. Můžete navštívit i Britské muzeum, které je jedním z největších a nejvýznamnějších center historie a kultury na světě, a vstup je, světe div se, zdarma jako v celé řadě dalších londýnských muzeí a galerií.

Pro mnoho z nás je Letiště Pardubice svou blízkostí velmi dobře dostupné a proti jiným letišťům světa nabízí

další velkou výhodu – parkování zdarma. Odlety do Londýna a zpět budou třikrát týdně, a to v úterý, ve čtvrtek a v sobotu. Od listopadu ke komfortu připočteme ještě nový terminál. Ceny letenek začínají od neuvěřitelných 799 Kč (pokud však budete mít štěstí, můžete pořídit letenky v akci ještě levněji)! „Letiště Pardubice očekává, že tuto linku může využít kolem padesáti tisíc lidí ročně. Lety se pro velký zájem dobře plní, doporučujeme proto cestujícím, aby si výhodné letenky pořídili v předstihu.“

www.airport-pardubice.cz,
www.ryanair.com

Dám odměnu 3.000 Kč i více za sehnání starého traktoru nebo pásáčku (i nepojízdného). Ne inzeráty. Prosíme pomozte nám, budujeme nové muzeum starých traktorů pro další generace. Tel. 777 154 614

Dám odměnu 1.000 Kč za sehnání staršího dopravníku. Jen v funkčním stavu. Tel. 777 154 614

MĚSTO SOBOTKA - ZÁMEK HUMPRECHT

pozdávka na rozloučení s letošní sezónou

v neděli 29. října v 15 hodin

zahrají známé a oblíbené melodie

JOSEF ŽEMLIČKA SAXOFON

BOHUSLAV LÉDL CLAVINOVA

Vstupné 80,- Kč

WWW.HUMPRECHT.CZ

MKS Sobotka a Městská knihovna Fráni Šrámka pořádají
cyklus vlastivědných přednášek a besed

MODRÁ KREV SOBOTECKA

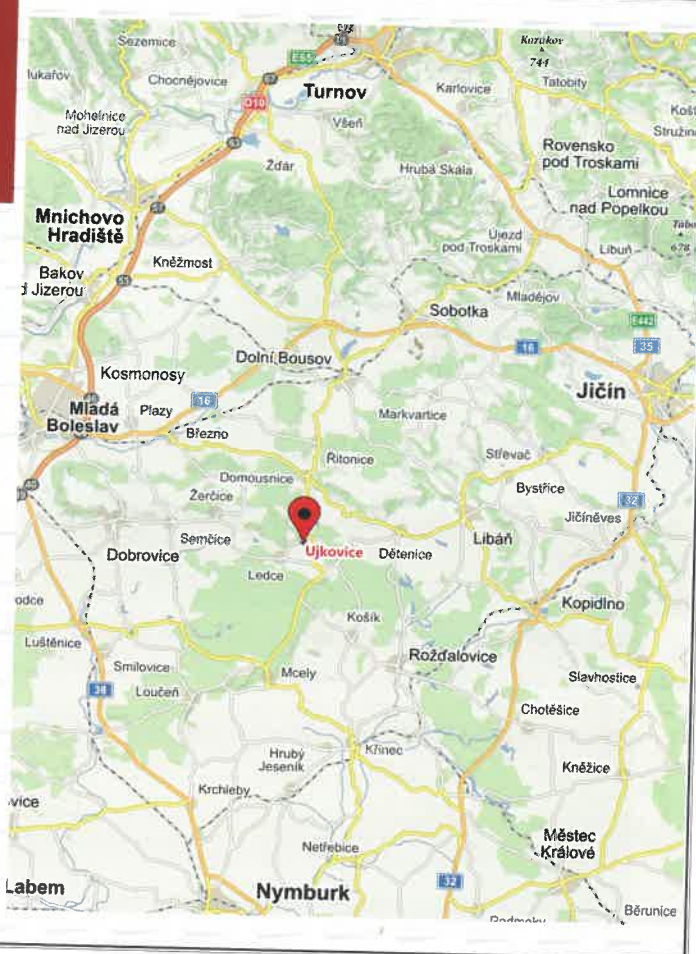
- 22. 9. 2017 – Vartenberkové
- 13. 10. 2017 – Háznburkové
- 10. 11. 2017 – Lobkovicové
- 8. 12. 2017 – Albrecht z Valdštejna
- 26. 1. 2018 – Černínové
- 23. 2. 2018 – Štikové
- 23. 3. 2018 – Netoličtí a Kinští
- 20. 4. 2018 – drobná šlechta Sobotcka
- 18. 5. 2018 – šlechtická heraldika, závěr cyklu, odměna stálým návštěvníkům

Patronem celého cyklu je senátor big. Tomáš Czernín, patrony jednotlivých večerů přední českí historici a potomci starých českých šlechtických rodů. Podrobnosti na plakátech a pozvánkách na jednotlivé večery.

Vždy bude připravena výstava odpovídajících knih, část bude možno zakoupit a nechat si podepsat autory

Vstupné dobrovolné. Vždy v pátek v 18 hodin v sále spojitelný v Sobotce.

Provázet všemi večery bude prom. historik Karol Blásk.

PÍSKOVNA UJKOVICE

Písek tříděný a netříděný

Doprava písku

Drcení a třídění stavebních materiálů

telefon:

expedice: 722 820 167

doprava: 720 489 353

drcení, třídění materiálu: 602 351 159

e-mail: ladislav.seda@centrum.cz

WWW.PISKOVNAUJKOVICE.CZ

Sobotecký jarmark – kapela Wohnout – foto: p. Kotek

Šolcův statek – koncert sopranistky K. Žmolíkové s klavírním doprovodem L. Juránkové – foto: J. Samšiňák

Žáci ZŠ Sobotka v letovisku Jaroslaviec u Baltského moře – foto: R. Štaff

Děti ze třídy Sluníček v Městské knihovně – foto: S. Jandíková

Slavnost svěcení baráčnického praporu – foto: R. Vokounová

Slavnost svěcení baráčnického praporu, sousedé a tetičky v boleslavských a kyjovských krojích – foto: R. Vokounová

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky – vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA, nám. Míru 3, 507 43 Sobotka
tel.: 493 571 618; e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz. Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová, redakční rada: Karol Bílek,
Jan Janatka, Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová, Radka Vokounová. Externí spolupracovníci Lubor Jenček ml., Ilona Jalovecká.

Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o., Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.mspolygrafie.cz.

Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady Zpravodaje. Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.

ISSN 12 12 – 7906; MK ČR E 11563. Uzávěrka dalšího čísla 24. 11. 2017.